

1900

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

« Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν »

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΤΟΜΟΣ 7^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

*Αγγελική (μετ' εικόνας)	84,	89	*Αμαξα (ή) τῆς Α. Μεγαλειότητος (μετ' εικόνας)	269
*Αγιοτριανταφυλλίς (ή)		388	*Ανθη (τά) τῆς Ἀννίκας	307
ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ :			*Ανθοπωλις (ή)	318
*Αθηνά (ή) τοῦ Φειδίου		67	*Απορία (ή) τοῦ Καλβιαννοῦ	434
Αἴθουσα (ή) τοῦ Ἑρμοῦ		67		
Αἴθουσα (ή) τῆς Θέμιδος		83	ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :	
Αἴθουσα (ή) τοῦ Ποσειδῶνος		99	Διαγωνισμοῦ 61οῦ (Ἀσκήσεων)	13
Αἴθουσα (ή) τῶν Κοσμητῶν		111	Διαγωνισμοῦ 62οῦ (Δύσεων)	106
Ἀναθήματα (τά)		152	Διαγωνισμοῦ 63οῦ (Δύσεων)	302
Ἀπέλλωνες (οἱ)		31	Διαγωνισμοῦ 64οῦ (Δύσεων)	442
Ἀριστῶν		42	Ἑκτάκτου Διαγωνισμοῦ (Διηγήματος)	174, 180, 187
Ἀρχαιολογικὸν (τὸ) Μουσεῖον		6	Μικροῦ Διαγων. Καλλιγραφίας (μετὰ 2 πανομοιότυπων)	364
Βυζαντινὴ (ή) Αἴθουσα		163	Μικροῦ Κινητικῆς Διαγωνισμοῦ	415
Ἐπιτύμβια (τά)		128	Μικροῦ Ποιητικῆς Διαγωνισμοῦ	196
Μικῆναι, Ἀργυρεαί		489	Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας (μετὰ 6 εἰκόνων)	22, 23, 26, 32, 35, 40
Ὀδοὶ Τριπέδων		78	*Ἀποσπάσματα ἐπιστολῶν (περὶ Ἑλληνοπαίδος)	172 (8·)
Πήλινα καὶ Χάλκινα		431	*Ἄς τὸν κόσμ' ὅπως βρισκῆται	136
Συνέχεια Ἐπιτυμβίων		136	Αὐτογελοιογραφία τοῦ Κεντητοῦ (εἰκὼν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν)	391
Ὀραταί (αἱ) κεφαλαί		47	Βιβλιοθήκη (ή) μας	22 ³
Ἄρθρα Βραβεῖα (εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν)	319, 343, 359, 435		Βασικὸς (δ) καὶ Ὠραῖς	50
Ἀλφά, Γενναίωτες		259	Γνωμαὶ μεγάλων περὶ μικρῶν	3, 23, 34, 50, 60, 67
Ἀλ-Κίφ (μετὰ 7 εἰκόνων)		416, 423	Γνωμικά	358
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ :			ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
16, 27, 34, 43, 50, 63, 71, 79, 87, 95, 107, 115, 123, 130, 138, 147, 159, 167, 175, 183, 191, 199, 207, 215, 223, 230, 239, 247, 255, 262, 271, 279, 287, 295, 302, 310, 318, 327, 346, 350, 358, 367, 383, 391, 401, 411, 419, 426, 434, 443			Διαγωνισμὸς 63ος (Δύσεων)	14
			Διαγωνισμὸς 64ος (Δύσεων)	167
			Διαγωνισμὸς 65ος (Ἀσκήσεων)	278

Σελ.	Σελ.
Διαγωνισμός 6τος (Δύσεων).	302
Διαγωνισμός 6τος (Διηγήματος), (μετά 4 εικόνων)	432
Δύο ζεύγη κάλτσες.	310
Δύο (αί) πύρα.	83
Δώρα (τά) της Διαπλάσεως.	410
Δώρα (τό) της Νουνας (μετά 2 εικόνων)	429, 437
ΕΓΓΩΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡ. Σ (μετά 20 εικόνων)	8, 17, 32, 41, 48, 61, 65, 73, 85, 93, 97, 112, 121, 126, 133, 146, 154, 161, 171, 181, 190, 193, 205, 211, 217
Έγχαρμός (δ).	426
Έθνικος Έρανος των Έλληνοπαίδων.	172 (α')
ΕΙΔΙΚΟΝ (τό) ΞΕΠΑΣΘΩΜΑ :	
Α' Δελτίον.	27
Β' Δελτίον	63
Γ' Δελτίον	106
Δ' Δελτίον	158
Ε' Δελτίον	401
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ :	
Άνοκτη Καρδιά.	334
Αντιγόνη Ι. Βρυώνη.	387
Βασίλειος Γ. Τσαγγής	84
Δημήτριος Γροντέλλης	164
Ευφροσύνη Τσαγγή.	180
Ζωγρά Φλδέ.	128
Ήθοποιος Κην	48
Καρδερίνα	7
Κυματώσα Θάλασσα.	68
Παναγιώτης Γ. Βλαχάκης.	112
Ριχάρδος Ι. Παρίσης.	409
ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΚΕΙΜΕΝΟΝ :	
Άδέξιοι (οί) κυνηγοί.	348
Ζωγράφος (δ) και ο Γελοτοποιός.	408
Είς τὸ Ποντικασπιόν (νηπιακὸν μετ' εἰκόνας).	69
Είς τὸν Παράδεισον (μετ' εἰκόνας).	23
Ἐκατόμβη (ἡ) (Διάλογος).	203
Ἐκακτός Διαγωνισμός πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος.	7
Ἐλέφας καὶ Σκύρος (μῦθος).	283
Ἐνδοξα Παιδιά—Μέμπελ Τελλιαφέρα (μετ' εἰκόνας).	157
Ἐνοστιαν (τό).	294
Ἐνθ' πίπτουν τὰ φύλλα (Διάλογος).	326
Ἐπ' αὐτοφώρῳ	363, 372
Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀναγία διὰ τὸ ζήτημα τῶν Συλλόγων.	366
Ἐπιστολὴ (ἡ) τοῦ θεαίου (Μονόλογος).	104
Ἐπιστολὴ τοῦ Φαίδωνος διὰ τὸ ζήτημα τῶν Συλλόγων.	382
Ἐύσημα (τὰ τοῦ 1899)	390
Ἐγυμμένη (ἡ).	409, 414
Θάυμα ἰσορροπίας (μετὰ 2 εἰκόνων)	155
ΘΕΙΑ ΜΟΥ (ἡ) ΟΥΡΑΝΙΑ (μετὰ 20 εἰκόνων καὶ σχημάτων) 21, 59, 75, 92, 104, 120, 129, 156, 169, 179, 195, 213, 220, 230, 234, 244, 249, 259, 267, 276, 282, 289, 300, 308, 314, 322, 340, 348, 354, 361, 370, 378, 388, 397, 407, 413, 423, 432, 440	
Ἰαπωνικὸν (τὸ) Κοσεκού (μετ' εἰκόνας).	281
Καλλιγραφία (ἡ) τῆς Διῆς.	227
Καλλονὴ (ἡ) τοῦ Σωκράτους	126
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ :	
1ον Δελτίον	172 (γ')

Σελ.	Σελ.
264, 272, 280, 288, 296, 304, 312, 320, 328, 344, 352, 390, 368, 316, 384, 392, 403, 412, 420, 428, 436, 444	
Πρασίνη (ἡ) ἑορτή.	418
Πρόληψις (μία)	400
Πρόσκλησις πρὸς Διαπλάσεως πρὸς ἀναγένεσιν τῆς συνδρομῆς.	404
Πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλληνοπαίδιας.	172 (α')
Πρὸ τοῦ Δικαστηρίου (τὸ βραβευθὲν διήγημα).	180
Πρὸ τοῦ κλειδοκρυμθῆλου (Μονόλογος μετ' εἰκόνας)	421
Πρώτη (ἡ) ἐφορολόγησις.	152
Πρώτον (τὸ) μου ἔργον.	204
Πύργος (δ) τῆς Φοικῆς (μετ' εἰκόνας).	113
Πῶς ὁ Βασίλευς καὶ ἡ Βασίλισσα τῆς Σελήνης ἀπέκτησαν υἱὸν (μετ' εἰκόνας).	386, 393
Σαπονοβουρακις.	94
Σαβαστιανὸς Μπαχ (μετ' εἰκόνας)	5
Σημαία (ἡ) μας.	34
Σκωπτοχόρος (δ)	350
Σκιάτρο (τὸ).	166
Σκυλομασκαρένιμα (28 γυμναστικά)	62
Σπίθα (ἡ)	135, 143
Στέφανος (δ)	324, 338
Συμβουλίων (τὰ) τῶν Δοκτῶν (νηπιακὸν μετ' εἰκόνας).	10
Σημειὸς καὶ Μέλισσαι.	422
Ἄγαπάτε τὴν φύσιν.	210
Ἄγρι-Κόρη.	221
Ἄνθρωπος ἀριθμῶν κύματα (Μῦθος).	172
Ἄνοιξις (ἡ) (βραβευθὲν διήγημα).	197
Ἄποφθεγματικὰ.	114, 136, 245
Ἄυτος.	5
Βόρας καὶ Ἥλιος (Διάλογος).	86
Γέριον καὶ Θάνατος (Μῦθος).	111
Γυνὴ καὶ Ὀρυς (Μῦθος).	415
Ἐλαία καὶ συνὴ (Μῦθος).	182
Ἐσπερινὴ Πρόστοχη.	246
Εὐσπλαγχνία.	18
Ἰόν (τὸ).	75
Καλογράνης (δ)	100
Καλοκαίρι.	274
Καλοκαίρι (τὸ).	203
Καρκίνος καὶ μήτηρ (Μῦθος).	90
Κύνες καὶ ἀλώπηξ (Μῦθος).	407
Κύων (Μῦθος).	23
Λιθάρι καὶ διαμάντι (Μῦθος).	195
Μάνικα.	254
Μικρὸς (δ) καὶ ὁ μεγάλος τροχὸς	39
Ἄλλα τοὺς μετ' ἀσκαλαίου.	372

Σελ.	Σελ.
ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ :	
Δωδέκατον Δελτίον Εἰσφορῶν.	217
Δεκάτον τρίτον Δελτίον Εἰσφορῶν	442
Ταῶν (ἡ) μετ' ἐπαινεθὲν διήγημα	178
Τάφοι (οἱ) τῶν Βασιλέων.	171
Τύπος ἐπιστολῆς.	172 (β')
ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ (δ) ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ (νηπιακὸν μετὰ 19 εἰκόνων) 151, 165, 197, 221, 229, 245, 261, 277, 293, 301, 326, 337, 357, 373, 381, 399, 417, 433, 441	
Φιλοσοφικὴ (ἡ) ἔνωσις.	374
Φιλόδοξος (δ) ἔλατος.	306, 408
Χαρακτήρ.	79
Χριστόφορος Σαμαρελίδης (μετ' εἰκόνας).	219
ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ (ἡ) ΦΑΕΘ (μετὰ 22 εἰκόνων) 1, 19, 29, 39, 45, 53, 68, 76, 81, 91, 100, 109, 117, 125, 137, 141, 149, 164, 173, 177, 185, 199, 201, 209, 222, 225, 233, 241, 251, 257, 265	
Ψιλογραφία (εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν).	443
Ὁρεληθῆς τῆς εὐκαιρίας.	358

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Σελ.	Σελ.
Ἄγρι-Κόρη.	221
Ἄνθρωπος ἀριθμῶν κύματα (Μῦθος).	172
Ἄνοιξις (ἡ) (βραβευθὲν διήγημα).	197
Ἄποφθεγματικὰ.	114, 136, 245
Ἄυτος.	5
Βόρας καὶ Ἥλιος (Διάλογος).	86
Γέριον καὶ Θάνατος (Μῦθος).	111
Γυνὴ καὶ Ὀρυς (Μῦθος).	415
Ἐλαία καὶ συνὴ (Μῦθος).	182
Ἐσπερινὴ Πρόστοχη.	246
Εὐσπλαγχνία.	18
Ἰόν (τὸ).	75
Καλογράνης (δ)	100
Καλοκαίρι.	274
Καλοκαίρι (τὸ).	203
Καρκίνος καὶ μήτηρ (Μῦθος).	90
Κύνες καὶ ἀλώπηξ (Μῦθος).	407
Κύων (Μῦθος).	23
Λιθάρι καὶ διαμάντι (Μῦθος).	195
Μάνικα.	254
Μικρὸς (δ) καὶ ὁ μεγάλος τροχὸς	39
Ἄλλα τοὺς μετ' ἀσκαλαίου.	372
Ἄγρι-Κόρη.	221
Ἄνθρωπος ἀριθμῶν κύματα (Μῦθος).	172
Ἄνοιξις (ἡ) (βραβευθὲν διήγημα).	197
Ἄποφθεγματικὰ.	114, 136, 245
Ἄυτος.	5
Βόρας καὶ Ἥλιος (Διάλογος).	86
Γέριον καὶ Θάνατος (Μῦθος).	111
Γυνὴ καὶ Ὀρυς (Μῦθος).	415
Ἐλαία καὶ συνὴ (Μῦθος).	182
Ἐσπερινὴ Πρόστοχη.	246
Εὐσπλαγχνία.	18
Ἰόν (τὸ).	75
Καλογράνης (δ)	100
Καλοκαίρι.	274
Καλοκαίρι (τὸ).	203
Καρκίνος καὶ μήτηρ (Μῦθος).	90
Κύνες καὶ ἀλώπηξ (Μῦθος).	407
Κύων (Μῦθος).	23
Λιθάρι καὶ διαμάντι (Μῦθος).	195
Μάνικα.	254
Μικρὸς (δ) καὶ ὁ μεγάλος τροχὸς	39
Ἄλλα τοὺς μετ' ἀσκαλαίου.	372

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 290 εἰκονογραφίας καὶ κοσμήματα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βυσιτόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών ύπηρεσία και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα πρώτων και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ήνωτικου δραχ. 7.— Ήνωτικου φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ήν Ελλάδα λεπ. 15.— Ήν τῷ Ένωτ. φρ. χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
 Όδός Αίδλου, 117, Έναντι Χρυσοσηλαιωτισσας

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ος.

Έν Αθήναις, την 4 και 8 Ιανουαρίου 1900

Έτος 22". — Αριθ. 1-2

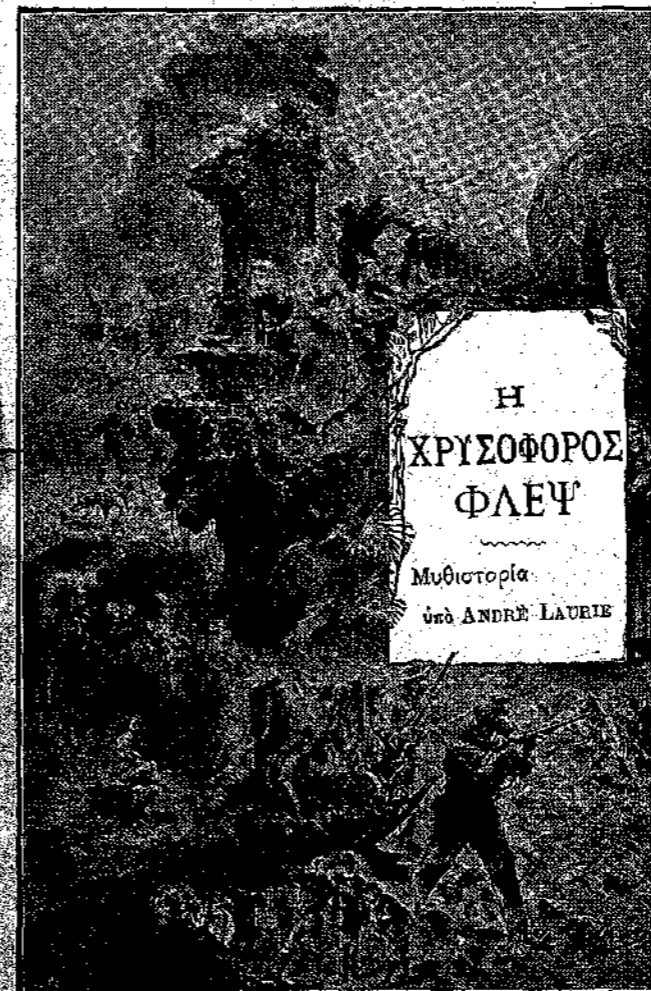
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διά τους έν Ελλάδα δραχ. 7.— Διά τους έν τῷ έξωτερικῷ φρ.—χρ. 8

Δι' συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

Έκαστος τόμος (έν έτος) τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
 τιμῆται ἄδευτος φρ. 7.— Χρυσόδευτος φρ. 10

[Η Β' περίοδος ἤρχισε τῷ 1894].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΧΡΥΣΑ ΣΧΕΔΙΑ.— Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

ΕΥΡΥΣΚΟΜΩΣ έν Τράνεβαλ, παρά την Κλαϊνδρόπην, έν τῇ
 επαύλει του κ. Μασσαί, επαύλει ξυλίνη, περιβαλλομένη
 υπό μεγάλου σκιεροῦ κήπου. Πρὸ μικροῦ ὄλη ἡ οικογένε-
 υς προσῆλθεν υπό ἀναδενδράδα ἰάσμων, διὰ τὸ γεῦμα.

Δύσκολον θὰ ἦτο νὰ φαντασθῇ τις εἰκόνα χαριεστέραν. Ὁ
 κ. Μασσαί, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οικογενείας, περικυκλοῦται υπό
 τῶν τριῶν του τέκνων, του Έρρίκου, τῆς Κοραλίας και του
 Γεραρδου. Παρὰ την κυρίαν Μασσαί, ἥτις παραμένει ὡραία
 υπό τὸ στέμμα τῶν λευκῶν αὐτῆς τριχῶν, κάθηται κόρη
 δεκατετραετίας, ἡ Λίνα Βέμπερ, ἔχουσα μεγάλους κυανούς
 ὀφθαλμούς, μύτικας, και θαρείας ξανθὰς κλεξίδας. Ὁ πατήρ
 τῆς Λίνας κ. Βέμπερ, κάθηται εἰς τὰ δεξιὰ τῆς οικοδεσποί-

νης, κατὰ δὲ την ἀνίατον συνήθειάν του, βυθισθεὶς και πάλιν
 εἰς ἐπιστημονικόν τι ὄνειρον, λησμονεῖ τὴν φλογίδα (μπριζό-
 λαν), ἥτις παγώνει πρὸ αὐτοῦ ἐντὸς του πίνακίου του. Ὁ Ια-
 τρὸς Λωμόνδος εὐθὺς τῶ ἀναφωνεῖ:

— Αἱ, Βέμπερ! . . . Πάντα εἰς τὰ σύννεφα! . . . Σολ-
 λογισθῆτε δὰ λιγάκι, δι' ὄνομα του Θεοῦ, και τὸ κακόμαϊρο
 τὸ κορμί! . . . Εἰξέφυρετε πολὺ καλά, δι' ἂν κανεὶς ἀπὸ τὴν
 ἀποικίαν μας πᾶση εἰς τὸ κρεβάτι, ἐγὼ φέρω τὴν εὐθύνην!..

— Τί τρέχει; . . . Ἄ, ναι, συγγνώμην! λέγει ὁ ἐξάιρετος
 Βέμπερ, και ἀόριστον ἀγαθότητος μειδίαμα ἐπανθεῖ ἐπὶ τῆς
 ἀφελούς, ὄνειροπόλου μορφῆς του' ὡς ἐπιθυμῶν δὲ νὰ κερ-
 δήσῃ τὸν ἀκολεσθέντα χρόνον, ἐπιλαμβάνεται μεθ' ὀρμῆς του
 ἔργου.

— Με τὴν ἡσυχίαν σας, καλέ μας φίλε, λέγει μετ' ἀγα-
 θότητος ἡ κυρία Μασσαί, ἥτις φροντίζει περὶ αὐτοῦ ὅσον σχε-
 δὸν και περὶ τῆς Λίνας, διότι ὁ Βέμπερ εἶνε αὐτόχροημα μέγα
 παιδίον, τὸ δὲ ὀρμέφυτον αὐτῆς τὴν ἄγει εἰς τὸ νὰ βοηθῇ
 και προστατεύῃ πᾶν τὸ ἀσθενές.

— Ἄλλὰ κυττάξετε μὴν ἀποκοιμηθῆτε και πάλιν, Βέμ-
 περ, προσέθηκε ὁ κ. Μασσαί. Ἐνθυμηθῆτε δι' σήμερον εἶνε
 ἡμέρα σπουδαίας ἀποφάσεως, και δι' ἔχομεν ἀνάγκην τῆς
 ψήφου σας.

— Τῆς ψήφου μου! εἶπε μετὰ τιμῆς ἀνησυχίας ὁ Βέμπερ.

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Μασσαί με σταθερὰν φωνήν·
 πρόκειται νὰ λάβωμεν μίαν θεμελιώδη ἀπόφασιν, και ὅλοι
 ἐδῶ ἔχουν ψῆφον' και ἡ Κοραλία ἀκόμη, και ἡ Λίνα και ὁ
 Λεγκὸν και ἡ Μαργαρόνα. Πρόκειται νὰ αποφασίσωμεν ἂν πρέ-
 πει νὰ μείνωμεν περισσότερον εἰς τὸν ἡσυχον τοῦτον σταθμόν,
 ὅπου ἀπὸ ἐξ ἤδη μηνῶν εἴρωμεν τὴν ἡσυχίαν, τῆς ὁποίας
 εἴχομεν τόσο μεγάλην ἀνάγκην, μετὰ τὰ φοβερά δεινοκαθή-
 ματά μας; ἢ ἂν ἔχομεν τὸ θάρρος νὰ ἐγκαταλίπωμεν τὸν
 ἡσυχον τοῦτον βίον, ὅπως βαδίσωμεν εἰς ἀναζήτησιν του πλού-
 του. Μὲ δύο λέξεις ἰδοὺ, ἡ ὑπόθεσις. Ὁ Γεραρδος μας, τὸ
 γνωρίζετε ὅλοι, εἶχε τὸ εὐτύχημα, κατὰ τὸ φοβερόν ταξείδιόν
 του με τὴν Κοραλίαν, ν' ἀνακαλύψῃ στρώμα χρυσοῦ, τὸ ὅποιον
 φαίνεται πλουσιώτατον. Εἶδε τὴν φλέβα εἰς τὴν πλευρὰν ἐνδὸς
 ἐρήμου λόφου τῆς χώρας τῶν Βατόκων, ὄχι μακρὰν του πο-
 ταμοῦ Ζαμπέζη. Εἰς χρονικὸν διάστημα ὀλιγώτερον του τε-
 τάρτου τῆς ὥρας συνέλεξε ἐκ του ρυακίου, τὸ ὅποιον ρεεῖ εἰς
 τοὺς πρόποδας του λόφου, τὰ τεμάχια αὐτά, τὰ ὅποια δὲν εἶνε
 χίμαιρα, ἀλλ' ὡραία και γνήσια τεμάχια φυσικοῦ χρυσοῦ. . .

Ἐσταῦθα ὁ κ. Μασσαί, ἐντείνων τὴν ἐκφρασιν τῶν λόγων
 του δι' εὐγλωττου κινήσεως, ἐξέβαλεν ἐκ του θυλακίου του
 και ἔθηκε ἐνώπιόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης μικροὺς κιστρίλους
 βιάλους ἔχοντας μέγαντος μεγέθους λεπτοκαρόφου.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε, τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μάθωμεν ἂν
 πρέπει ν' ἀφῆσωμεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν στοιχείων και τῶν
 ἀνθρώπων τὸν φυσικὸν τοῦτον θησαυρόν, τὸν ὅποιον ἡ τύχη
 ἔφερεν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐξορίας μας. . . ἢ ἂν τουγαντίον

Έκ του Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

είνε προτιμότερον να υπάγωμεν εις ανδρείον του. Βεβαίως δεν πιστεύω να είναι ανάγκη να αποδείξω ότι δεν είμαι φιλάργυρος. Γνωρίζομεθα όλοι εδώ, και εϊσεύρομεν ότι όλοι μας είμεθα έντιμοι άνθρωποι. Δεν διατάζω, έν τούτοις, να δηλώσω, χωρίς φόβον να παρεξηγηθώ, ότι εύρίσκω πολύ εύλογον και δικαίον τον πόθον του πλούτου, και ακόμη περισσότερο, ότι θεωρώ εύλογον το να αφινομεν να κοιμώμεθα μέσα μας άδρανεϊς ή ένεργεια και ή ίκανότης, χωρίς να τας χρησιμοποιώμεν προς άπόκτησιν αυτού. Έπειτα άπ' αυτά μνεντεύετε ήδη εκ των προτέρων κοία θα είναι ή ψήφος μου. Λέγω : έμπρός ή το χρυσωρυχείον το όποιον ανέκαλύψεν ο Γεράρδος είναι ιδιόν μας πρέπει να το εκμεταλλευθώμεν. Θα είπη κανείς : τα μέσα μας προς έπιχειρήσιν των έργασιών είναι ανεπαρκή . . . Διάφορον άς αρχίσωμεν την έργασίαν οικογενειακάς, μετροφρόνας τούλάχιστον θα έχωμεν το πλεονέκτημα ότι δεν θα όφείλωμεν να δώσωμεν μέρισμα εις αναριθμήτους μετόχους ή αν επέλεθον κανέν δυστύχημα, ή άποφύγωμεν τας βαρείας εύθύνας. . .

— Άχ, είπε μετά στεναγμού, χαμηλή τη φωνή, ή κυρία Μασσαί, αν επέλεθον κανέν δυστύχημα . . . αυτό πρέπει να φοβούμεθα . . . δια τούτο ή ιδική μου γνώμη είναι να μείνωμεν εις το άτυλόν μας όπου συνεκεντρώθημεν, έπειτα από τούτους και τούτους κινδύνους.

— Όχι, όχι, αγαπητή μου, απεκρίθη έντόνως διαμαρτυρηθείς ο κ. Μασσαί, ο φόβος της άποτυχίας δεν πρέπει να άφαιρέση το θάρρος μας ! Τι θα κάτρωθώμεν εις τον κόσμον τούτον αν οι άνθρωποι έπεχειρούμεν μόνον τ' άσφαλή ; . . . Ούδε κατά έν βήμα θα προώδευεν ή ανθρωπότης !

— Έκτός τούτου, λάβετε ύπ' όφιν, κυρία, είπεν ο ιατρός, ότι ο κ. Μασσαί μάς ώμίλησε περί κινδύνων μόνον και μόνον δια να μας όπενθυμίση, ότι είναι εύκολον εις τον οικογενειακόν όμιλον τον όποιον άποτελούμεν, να τους άποφύγη. Και επί τέλους ποίαν καταστροφήν φοβούμεθα ; Η χειροτέρα που δύναται να μας συμβή είναι, το μεταλλείον του Γεράρδου να μη περιέχη τούτον χρυσόν όσον έφαντάσθημεν. Οι κίνδυνοι και οι στερήσεις εις την χώραν των Βατόκων δεν πιστεύω να είναι πολύ διαφορετικοί από τους εδώ ή μεταβολή του περιβάλλοντος, θα είπητε. . . άλλ' ούδ' αυτή θα είναι μεγάλη, διότι ή έπαυλις μας είναι κινητή, και φέρομεν μαζί μας, όπως ο κοχλιάς, την κατοικίαν μας. Έπί τέλους θα σχηματίσωμεν ήμεϊς μόνονι μας μίαν εταιρείαν, ήνωμένην, συμπαγή, έξησφαλισμένην από την πληξίν της μονώσεως και περιέχουσαν όλα τα έπιθυμητά στοιχεία δια την χρη-

σιμότητα, την άμυναν, ως και δια το διακοσμητικόν ακόμη μέρος το παρέχον χάριν και τέφην. Ο Μασσαί είναι ή διοικουσα χείρ, ή προτάζουσα κεφαλή, το ακατάβλητον θάρρος. Ο Έρρίκος είναι ο τέλειος μηχανικός, ο μεταλλουργός, το κάυχημα των ειδικών σχολών μας, τον όποιον εις όλην την Μεσημβρινήν Άφρικην οικδήποτε εταιρεία θα προσεπάθει να προσεταιριθής άντι άδρόατης δαπάνης, αν έπρόκειτο να εκτελέση την εκμετάλλευσιν, την όποιαν προτιθέμεθα ήμεϊς. Ο Βέμπερ είναι ο πορός, ο ανεξάντλητος έφευρετής, του όποιου το αγαθοποιόν πνεύμα ή άρκέση ν' αναπληρώση εις την έρημον την έλλειψιν όλοκληρου πολιτισμού. Ο Γεράρδος είναι ο εύτολμος πρόσκοπος, όστις βαδίζει έμπρός και άναγγέλλει τον κίνδυνον, ο σκοπευτής ο νοήμων και εύκίνητος, ο παρορμών δια του παραδείγματος του εις γενναιότητα, έτοιμος πάντοτε να ζωογονήση τα πνεύματα δια της εύθυμίας του και να διασκορπίση τον έχθρόν αν έμρχνισθής. . .

— Τέλος πάντων ο άπαραίτητος ή είπεν ο Γεράρδος γελάων.

— Και εις το θήλυ φύλον, ιατρέ, εις την μητέρα, την Λίαν και εις έμέ ποίαν ύπηρεσίαν θανάσιστε εις την δημοκρατίαν μας ; ήρώτησεν ή Κοραλία. Δεν πιστεύω να μας καταδικάσετε εις άδράνεια.

— Ο Θεός να φυλάξη ! απήντησεν έντόνως ο ιατρός. Δεν σας ανέθηκα ιδιαιτέραν ύπηρεσίαν, διότι δεν βλέπω καμμίαν άξίαν σας ή μάλλον διότι διαπρέπει εις όλας ές ίσον. Η αγαπητή σας μητέρα είναι ή προσωποποίησης της δραστηριότητος και της ευγενείας σας, δεσποινίς Κοραλία, εις τας κρίσιμωτέρας στιγμάς έδειξάτε έτοιμόνοτον και θάρρος, το όποιον ουτε να περιγράψω ουτε να χαρακτηρίσω θέλω, εκ φόβου μη προσδάλω την μετροφροσύνην σας. Η Λίνα έφάνη άναξία μαθήτριά σας ; άρ' ότου δε ανέλαβατε τα ειρηνικά έργα του οικογενειακού βίου, δεικνύετε εις την αϊθουσαν, εις το οικοκυριό, παντού, προτερήματα όχι κατώτερα εκείνων, τα όποια έδειξάτε εις τας ήμέρας της δυστυχίας. Είθε ή χαρά της συντροφιάς μας, το πολυτιμότερον κόσμημά της. Έγώ, το δηλώ από τούδε, κηρύττω άπεργίαν και δεν έννοώ να κινήθω βήμα δια να μετακομισθώ εις την χώραν των Βατόκων, έρ' όσον οι τρεις σας, κυρία, δεν φηρίζετε ύπερ του σχεδίου της μετανάστεύσεως, — με την ρητήν ύπόσχεσιν ότι θα την έξωραϊσάτε δια της παρουσίας σας.

— Συμφωνώ καθ' όλοκληρίαν με τον Λωμόνδον, είπεν ο Έρρίκος. Αν δεν έλθουν οι κυρία, ούδ' έγώ έρχομαι.

— Άμ' έγώ ; άνέκραξεν ο Γεράρ-

δος. Έγώ να ξεκινήσω χωρίς την μητέρα ! Α, μη ! Και χωρίς την Κοραλίαν και την Λίαν, μαζί με τας όποιας έλαβα το βάπτισμα του πυρός ή επάνω κάτω . . . Α, όχι, αυτό δεν γίνεται !

— Νομίζετε ή ότι και ήμεϊς θα συγκατατεθώμεν ν' αναχωρήσωμεν άπ' εδώ χωρίς αυτάς ; είπεν ο κ. Μασσαί στραφείς προς τον κ. Βέμπερ, ώσει επεκάλειτο την μαρτυρίαν του. . . Να τον ! επέταξε και πάλιν εις τας χώρας των όνείρων ! . . . Λοιπόν το ζήτημα τίθεται ρητώς ως εξής : ή φεύγομεν όλοι μαζί ή δεν φεύγομεν διόλου. Άρ' ού έπεράσαμεν τόσα και τόσα βάσανα, δεν έχομεν βέβαια δρεξίν ν' αρχίσωμεν τώρα, εις τα καλά καθούμενα, νέους χωρισμούς ! . . .

— Πόσον καιρόν επάνω κάτω θα διαρκέσουν οι έργασίαι ; ήρώτησεν ή κυρία Μασσαί, άποταθείσα εις τον πρεσβύτερον υιόν της.

— Δεν είσεύρω ! πως άρκετά έτη. . .

— Άρκετά έτη ! . . . Μόνον εις τον έρημον έκείνον τόπον. . . το όμολογώ, αυτό με φοβίζει ! . . .

— Ω μητέρα, τί είμπορεί να μας φοβίση ; είπε ζωηρώς ο Έρρίκος. Καλώς ώπλισμένοι, έφωδιασμένοι με όλα τ' απαιτούμενα μηχανήματα και εργαλεία, φρουρούμενοι άσφαλώς από τους πιστούς μας μαύρους, οι όποιοι υπό την οδηγίαν του Λεγκέν θα γίνουν εξαίρετοι στρατιώται, και το καλλίτερον από όλα, όλοι μαζί και άχώριστοι, ποίον φοβούμεθα ; Συλλογισθήτε την θαυμασίαν έκείνην βλάστησιν, τον καθάρον ούρανόν, το μέγα άνοιχτόν διάστημα το όποιον θα μας περιβάλλη. Συγκρίνατε την άνετον και πατριαρχεικήν ζωήν ή όποια μας άναμένει εκεί πέραν, την άφθονίαν των πάντων την όποιαν θα έχωμεν σχεδόν άκόπως, προς την στενόχωρον, πνιγνράν ζωήν την όποιαν διάγουν εις τον παλαιόν κόσμον όσοι έχουμ μικράν περιουσίαν. Τι είμπορούμεν να έλπίζωμεν εις τους Παρισίους ή Γεράρδος και έγώ ; Μίαν δημοσίαν θέσιν με μισθόν διακοσίων, διακοσίων πενήντα δραχμών το πολύ, δια τας όποιας ή αναγκασθώμεν να διέλθωμεν όλην την νεότητά μας παρατάσσοντες όρμηκούς αριθμούς εις το βάθος ενός κονιορτώδους γραφείου. Και εις την Κοραλίαν ποίον μέλλον επιφυλάσσετε ; Να φυλαξώ — διότι κανείς δεν είμπορεί να όνομάση ζωήν αυτήν την κατάστασιν, — έντός μιας μικρής κατοικίας οιασδήποτε, καλλιέργουσα όπως όπως κάποιαν ώρα ή τέρχην ην, μεταδίνουσα εις τον χορδόν μίαν φοράν το έτος, και εις το Μέγα Θέατρον άλλην μίαν, — έως ότου κανένας μικρός άστράς, έχων το κρανίον τούτον στενόν όσον και τα εισδήματά του, καταδεχθής να μοιρασθής μ' αυτήν

το όνομά του και την μεταφέρη από την μικράν πατρικήν κατοικίαν εις μίαν άλλην όχι όλιγώτερον στενόχωρον, — και τούτο έάν ή μικρά προίξ των όποιαν κατορθώσετε να συνθροίσετε με άπεριγράπτους θυσίας φανή εις αυτόν τον ήλίθιον άρκετή αποζημίωσις δια την θυσίαν της έλευθερίας του ! . . .

Είνε καμωμένη δια τούτην τόχην ή Κοραλία, σας έρωτώ ; Δι' αυτήν όπως και δι' όλους μας, δεν είναι προτιμότερον, χιλιάκις προτιμότερον, να ζήσωμεν εδώ ως έλευθερα όντα, ως πλάσματα ανεξάρτητα, αναμένοντά το μέλλον των από τας χειράς των και από την γενναιότητά των ;

— Παιδί μου, απήντησε μετά πραότητος ή κυρία Μασσαί, έγώ ζήσα πολύ εύτυχής εις τον γηραιόν αυτόν κόσμο, ο όποιος εις σε φαίνεται τόσο στενός και δεν σε χωρεί. Δεν είναι όλα τούτα άσχημα εκεί πέραν. Ο πλούτος τον όποιον ζητούμεν δεν θα μας δώση την ανεκτίμητον εύτυχίαν, την όποιαν έχομεν χωρίς αυτόν, συνηνωμένοι όλοι, όπως πολύ όρθά έλεγες, υγιείς κατά το σώμα και το πνεύμα, συνδεσμένοι μεταξύ μας με περιπαθή στροφήν ή αναλήθειαν του θεσραυρού τούτου, ο όποιος πιθανόν να είναι φαντασιώδης, έγινε αιτία να ύποφέρωμεν τόσα βάσανα, ώστε πρέπει να με συγχωρήσης αν αισθάνωμαι κάποιαν άνησυχίαν. . . Είθε να μη επαληθεύσουν τ' άνησυχια προαισθήματά μου ! . . .

— Καλή μου μητέρα, είπεν ο Έρρίκος, δεν σε αναγνωρίζω πλέον ! Σεις ή τούτον γενναία ήμειλίτε κατ' αυτόν τον τρόπον ; σεις πού με ένεπνεύσατε θάρρος εις τας φοβεράς στιγμάς της άπειρίας και της άγωνίας ; τί σας φοβίζει ; Ποίους λόγους έχετε ν' άνησυχίτε τώρα ;

— Αί, μήπως το είσεύρω κ' έγώ ; απεκρίθη ή κυρία Μασσαί μειδιώσα και άμα διακρυβέμετους έχουσα τους όφθαλμούς. Αυτή ή δια πάσης θυσίας θήρα του χρυσού, του πλούτου, με έμπνέει τρόμον, με έμπνέει άποστροφήν συναισθάνομαι, εις το βάθος της ψυχής μου, ότι ή εύτυχία δεν είναι αυτού ή άπροτιμίων ν' σας έδωκα να χρησιμοποιήτε την δραστηριότητά σας, τας γνώσεις σας, τον καιρόν σας, εις την συστηματικήν, την επιστημονικήν καλλιέργησιν της γονίμου αυτής γής, ήτις άνοπομονεί να δώση τους καρπούς της. Έδώ, κατά την γνώμην μου, είναι το άληθές χρυσωρυχείον, το μόνον το όποιον δεν μας επιφυλάττει καμμίαν διάφευσιν των έλπίδων μας, το μόνον το όποιον ή ανταμειψη εκατονταπλασίως τους κόπους μας. Εις αυτήν την έργασίαν είμαι πρόθυμος να συνεργασθώ με όλας μου τας δυνάμεις, είμαι δε βεβαία ότι και ή

Κοραλία μου σκέπτεται όπως έγώ ! . . .

— Αυτό είναι αλήθεια ! είπεν ή Κοραλία. Πολλές φορές, άρ' ότου είμεθα εδώ, μάς έλύπησε πολύ και μας έπίκρανε, την μητέρα και έμέ, αυτή ή άπληστία, αυτή ή άγριότης την όποιαν γεννά ή μανιώδης δίψα του χρυσού, εις όλους αυτούς που έρχονται από τούτον μακράν δια να τον εύρου. Μία εις αυτήν την παραφροσύνην του πλουτισμού ύπάρχει και το άπεχθές. Πολύ προτιμώ, όπως είπα και ή μητέρα, τας γεωργικάς έργασίας.

— Τραλαλά ! . . . είπεν εύθύμως ο Έρρίκος. Όσαν τάχα να μην είσαι σύ ή πλέον εύχαριστήμενη όταν κατορθώσωμεν το όνειρόν μας ! . . . Τότε θα έχης τα μέσα να πραγματοποιήσης τα όρατά σχέδιά σου, ν' ανακουρίσης όλους τους δυστυχείς, όστινες θα επικαλεσθούν τον οίκτον σου τότε θα είμπορής, έάν σου άρέσκη, να ιδρύσης νοσοκομεία, σχολεία, να σκορπίσης με τας δύο σου χείρας βοηθήματα, παρηγορίαν, χαράν. Βεβαίως ο πλούτος δεν άποτελεεί τήν εύτυχίαν, κανείς δεν άντιλέγει εις τούτο ! άλλ' όμολογήσατε, κυρία, ότι συντελεί πολύ εις αυτήν. Κοραλία, είπέ μου ειλικρινώς, δεν θα εύχαριστείσο να έδωκατε την μητέρα εις την θέσιν που της άρμόζει . . .

— Βεβαίως, άλλ' εύχαριστούμαι εις το παρόν, άρκει να είμεθα μαζί ! . . .

— Και ήμεϊς άκριβώς αυτό επιδιώκομεν, υπέλαβεν ο κ. Μασσαί να μείνωμεν μαζί ; να έξασφαλισθώμεν τούτον καλά, ώστε οι άνατιμια περιστάσεις μήτε να μας βλάψουν να δυνηθούν, μήτε να μας σκορπίσουν. Όλα αυτά τα πράγματα τα κρίνετε σεις με το μέτρον της καρδιάς και όχι του λογικού. Μία λέξις σας φοβίζει. Φίνεσθε ως να πιστεύετε ότι ο πλούτος είναι μέγας όγκος χρυσού, ο όποιος όλίγον κατ' όλίγον μεταβάλλεται εις έιδώλον, και κυριεύει την ψυχήν ! . . . Το κατ' έμέ ή λέξις πλούτος είναι άκλως συνώνυμος προς την άνεξαρτησίαν ν' ανεξαρτησίαν από τα δεσμά, από τα έμπόδια τα όποια πολλάκις καταδικάζομεν εις άσχρησίαν τα κάλλιστα πνευματικά και ήθικά χαρίσματα, ανεξαρτησίαν επίσης από τας υλικάς φροντίδας και τους περισπασμούς. Όμολογήσατε ; αγαπητάί μου, ότι ή φιλοδοξία αυτή είναι πολύ εύλογος και δικαία, και ότι ούδέν έχει το ύποκτον ή το έξευτελιστικόν.

— Δεν λέγω το έναντίον ! είπεν ή κυρία Μασσαί. Έγώ δεν θα έλεγα τίποτε εάν δεν με ήρώτα ο Έρρίκος. Έν πάση περιπτώσει, εύτυχής ή δυστυχής, μένομεν ήνωμένοι τούτα είναι το κυριώτερον διότι έπειτα από όσα ύπεφέρμαμεν, το φοβερότερον από όλα είναι ο χωρισμός.

— Ησυχάσατε, τίποτε δεν θα μας

χωρήσει εις το έξής, είπεν ο Έρρίκος έπιθεδαιών την φράσιν του δια του ώραιου αίσιοδόξου μειδιάματος του ή ζήτησις του χρυσού δεν θα δώση μέσα μας κανέν αγαθόν αίσθημα ; σεις, μητέρα, θα είσατε εκεί να επαγρυπνήτε επί της καρδιάς μας ! Και θα επιστρέψωμεν εις την γηραιάν πατρίδα μας, δια να ζήσωμεν έν ειρήνη, πλούσιοι και εύτυχείς. Θα ιδήτε ! Έχετε πεποιθήσιν εις ήμας. . .

— Έγώ άρνούμαι να επιστρέψω, εάν δεν έχω από έν εκατομμύριον εις το κάθε χέρι μου, είπεν ο Γεράρδος. Το ίδιον θέλω και δια τον πατέρα και την μητέρα. Το ίδιον, έννοείται, και δια τον Έρρίκον, την Κοραλίαν, τον ιατρόν, την Λίαν, τον κ. Βέμπερ ! Το όλον μαζί κανει, άς ιδούμεν, δύο, τέσσαρα, δεκά, όκτώ, δώδεκα, δεκατέσσαρα, δεκαέξι. . . δεκαέξ εκατομμύρια ! Σάν πολλά δεν είναι ; Και ο Λεγκέν ; και αυτό του χρειάζεται ένα δια τον έαυτόν του και την Μαργαρίαν. Έν συνόλω δεκαεπτά. Άς εϊπωμεν είκοσι, δια να έχωμεν στρογγυλόν αριθμόν, και όλοι θα μείνουν εύχαριστήμενοι.

— Παιδί ! είπεν ή κυρία Μασσαί ρίψατε βλέμμα στοργής επί του νεαρού τέκνου της. Είθε να μη διαφευσθούν σκληρώς οι έλπίδες σου ! Πίστευσε ότι είκοσι εκατομμύρια δεν θα δυνηθούν ποτέ να σου δώσουν εύτυχίαν μεγάλη τέραν, άπ' εκείνην την όποιαν, έρχόμενος εις τον κόσμο, εύρες εις την κοιλία σου ! Αλλά, έξηκολούθησεν, όμολογώ ότι ή ιδική σας σκέψις είναι όρθή, θα ήτο παράδοσις καθήκοντος ; ν' αφισωμεν να μας διαφύγη εύκαιρία, με την όποιαν είμπορούμεν ν' άποκτήσωμεν την ανεξαρτησίαν και την αξιοπρέπειαν του βίου, δια της απαλλαγής μας από τας υλικάς φροντίδας. Όπως είπε πολύ ώραία ο ιατρός, παραλαμβάνομεν μαζί μας το δσρακόν μας ; παραλαμβάνομεν μαζί μας ; κατι πολυτιμότερον ακόμη, την αλήθειάν έστίαν, τους άληθεϊς έφεστίους θεούς ; την οικογένειαν, τους φίλους. Ο διαταγμός θα ήτο άνανδριαν. Συγχωρήσατέ με διότι προς στιγμήν έτάραξα το ώραϊον σχέδιον ψηφίζω ύπερ της άναχωρήσεως !

[Έπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗ

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΩΝ

Ακούω την ώραϊαν φλυαρίαν των παιδιών, όπως ακούω εις το δάσος το κελάδημα των πτηνών.

Φ. Κοππέ.

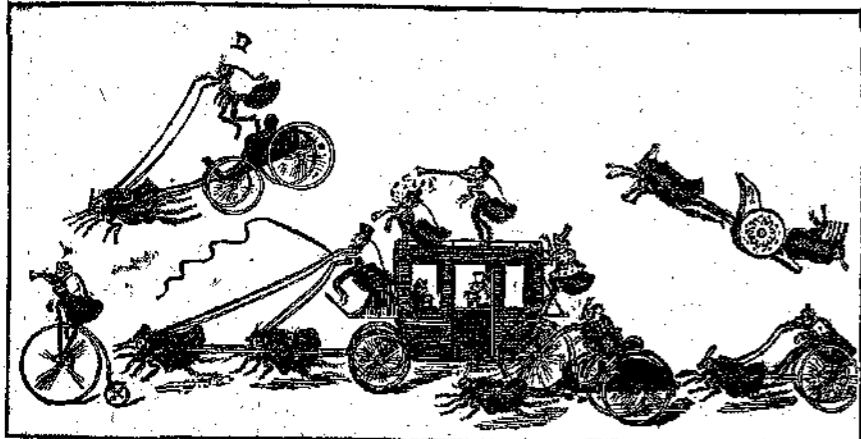
Ολόκληρος ο άνθρωπος έμπεριέχεται μέσα εις το παιδίον, όπως το μικρόν βαλανίδιον έγκλείει μίαν δρύν γιγαντιαίαν.

Δελιά.

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ

Πραγματικώς μικροσκοπικόν. Ο θίασος αποτελείται από εκατοντάδας προσώπων, τα όποια όμως χωρούν όλα μαζί μέσα εις ένα καρύδι! Πολύ ευχάριστον αυτό διά τον θιασάρχην. Δέν πληρώνει ναύλους, ούτε δι' ανθρώπους ούτε δι' άποσκευάς, όταν ο θιασός του ταξιδεύη. Τι σημαντική οικονομία, έ; και πόσον θα ήσαν ευτυχέες, αν ήμπορούσαν να την κάμνουν και άλλοι θιασάρχαι.

Διά να μή πολυλογώ, θα σας είπω άμέσως ότι τα μέλη αυτού του θιάσου είναι απλούστατα ψύλλοι. Τα περιφρονημένα αυτά έντομα, τα όποια δέν θεωρούμεν ικανά, παρά να ζούν με τό

αίμά μας και να ποδηγήκουν μεταξύ των δούλων μας, αποκτούν έντομότης θαυμαστά προτερήματα, όταν κοπιάζη κανείς δλίγον διά να τα γυμνάση και να αναπτύξη την θυμοσοφίαν των.

Αλλά πριν σας είπω τί και τί μανθάνουν να κάμνουν, σάς παρακαλώ να τα κυττάξετε δλίγον εις την εικόνα. Είμαι βέβαιος ότι δέν θα τα αναγνωρίσετε και ότι θα διαμαρτυρηθήτε :

— Καλέ ψύλλοι είναι αυτοί ; Σταθήτε... Είδατε ποτέ ψύλλον με τό μικροσκοπίον ; — Όχι. — Ό, φροντίσατε να ιδήτε, και τότε θα όμολογήσετε ότι ή εικών μας είναι πιστοτάτη.

Με τό μικροσκοπίον ο ψύλλος φαίνεται μεγάλος σαν σφήκα. Φορεϊ έν είδος θώρακος, ο όποίος αποτελείται από μικράς πλάκας ή φολίδας στιλπνάς, ως να ήσαν μετάλλιναι. Αί πλάκες αύται συνδέονται μεταξύ των διά μικρών άκτιδών, αί όποια πολύ όμοιάζουν με τούς χαλυβδίνους συνδέσμους των πανοπλιών, τας όποίας έφερον οι ιππότες του μεσαιώνος. Έχει έξ πόδας μακρούς, τριγωντούς, μικράν κεφαλήν με δύο μεγάλα μάτια, δύο κέρατα εις τό μέτωπον, και εις τό στόμα... ά μά αυτό είναι φοβερόν ! Τό στόμα του είναι δόλοκληρον όπλοστασίον. Δάρατα, ξίφη, λόγχαι, ό τι θέλετε. Άλλα ίσια, άλλα κυρτά, άλλα όπλισμένα με δόντια, όπως τό πριόνι. Πόσα όπλα !

Και τί τρομαρά που θα πληγώνουν ! Τά ήθη των έντόμων αυτών είναι άρκετά περίεργα. Οι ψύλλοι γεννούν αυγά, και από καθέν έξ αυτών, μετά τινας ήμέρας, εξέρχεται ένας μικρός σκόληξ, μία κάμπη, πρώτα λευκή, έπειτα κοκκινωπή. Η κάμπη αυτή είναι σκεπασιμένη με τριχίτσες. Έστερα από όλίγας ήμέρας, κάμνει τό κουκουλάκι της και μεταμορφώνεται εις νύμφην. Και από αυτό τό κουκούλι εξέρχεται έπιτέλους ο ψύλλος τέλειος, πάνοπλος, πηδητής πρώτης τάξεως.

Εκείνος που ανακάλυψε πρώτος, ότι οι ψύλλοι είναι έπιδακτικοί γυμνάσεως, παραμένει άγνωστος. Και πολλών άλλων μεγάλων άνδρών δέν γνωρίζομεν

Είς τό πιάτον, γύρω γύρω, ήσαν άραδιασμένα ξύλινα κουτάκια, τα όποια έχρησίμευσαν ως κατοικία των ψύλλων και ως άποθήκη των όχημάτων των.

Η παράστασις αρχίζει. Είς έν νεύμα του διεθυντού, ανοίγεται μία θυρίς εις έν από τά σπιτάκια, και οι ψύλλοι εξέρχονται και παρελαύνουν με μεγάλην σοβαρότητα πρό... του μικροσκοπίου σας. Καθένας των φορεϊ από μίαν χρυσήν ζώνην. Αφ' ου κάμουν τον γύρον του ιπποδρόμου, έπιστρέφουν εις τό σπιτάκι των. Είναι ή συνειθισμένη παρέλασις, την όποιαν κάμνουν εις την άρχήν της παραστάσεως όλα τα ιπποδρόμια.

Επειτα, πέντε ψύλλοι, ένδεδυμένοι και οι πέντε με διαφορετικά χρώματα, φαντασθήτε τί ύπομονή δια να γίνουν τα φορεματάκια αυτά ! — εξέρχονται και αρχίζουν γυμνάσια. Τρέχουν έδω κ' εκεί, συναθροίζονται εις μίαν γραμμήν, πηδᾷ ο ένας έπάνω από τον άλλον, παίζου, κάμνουν τούμπες εις τον άέρα. Κατόπι γίνεται σωστός άγών δρόμου και άμιλλώνται ποίος θα φθάση πρώτος εις τό τέρμα. Τό κατορθώνει ο πονηρότερος, έτελών εξαφνα έν πηδήμα γιγαντιαίον και άφίνων πολύ όπισω τούς συναγωνιστάς του. Αλλά ο διεθυντής δέν θεωρεϊ έντιμον την νίκην του τον πιάνει με μίαν μικράν λαβίδα, και τον φυλάκίζει κάτω από τό ποτήρι, δια να ένθυμηθή τό πρώτον μάθημα, τό όποιον, καθώς φαίνεται, έχει λησμονήση.

Νέον θέαμα. Είναι οι ψύλλοι-χορευταί. Φορούν κόκκινα, πράσινα και χρυσά. Αρχίζουν να χοροπηδούν και να στρηφογυρίζουν, έως ου κατάκοποι και εξητλημένοι, μεταφέρονται εις τό σπιτάκι των.

Κατόπι ένας ψύλλος ακροβάτης περιπατεί και χορεύει έπάνω εις τό σχοινί, κρατών και ένα ξύλον, φαντασθήτε τό βάρος του, χάριν της ίσορροπίας. Έπειτα γίνεται άγών δρόμου μετ' έμποδίων. Τα έμπόδια πού σας λέγω είναι λεπτότατες κλωστές, τας όποίας,

μικρόν ποτήρι. Φυσικά, τό πρώτον του κίνημα, είναι να φύγη. Πηδᾷ άλλα τό κεφάλι του συναντᾷ τον κρυστάλλινον θόλον της φυλακής του και κυτᾷ πολύ άσχημα. Έστερ' από πολλας τολαύτας όδυνήρας άποπειρας, ο ψύλλος, αν είναι έξ υπνοσ, θα σκεπθῆ : « Δέν συμφέρει 'ς τό κεφάλι να κάμνω τόση μεγάλους πήδους. Άς περιορίσω λοιπόν τα πόδια μου. » Τώρα πλέον είμπορεί να σηκώση κανείς τό ποτήρι και να φύγη, τον ψύλλον έλεύθερον. Νομίζει ότι εξακολουθεί να είναι φυλακισμένος, και στέκεται ήμερος σαν άρνάκι. Δέν πηδᾷ καθόλου. Έλαβε τό πρώτον και σπουδαιότερον μάθημα : τώρα είναι ικανός να καταταχθῆ εις τον θίασον και να διδαχθῆ τα γυμνάσια !

Είς τό πιάτον, γύρω γύρω, ήσαν άραδιασμένα ξύλινα κουτάκια, τα όποια έχρησίμευσαν ως κατοικία των ψύλλων και ως άποθήκη των όχημάτων των.

Η παράστασις αρχίζει. Είς έν νεύμα του διεθυντού, ανοίγεται μία θυρίς εις έν από τά σπιτάκια, και οι ψύλλοι εξέρχονται και παρελαύνουν με μεγάλην σοβαρότητα πρό... του μικροσκοπίου σας. Καθένας των φορεϊ από μίαν χρυσήν ζώνην. Αφ' ου κάμουν τον γύρον του ιπποδρόμου, έπιστρέφουν εις τό σπιτάκι των. Είναι ή συνειθισμένη παρέλασις, την όποιαν κάμνουν εις την άρχήν της παραστάσεως όλα τα ιπποδρόμια.

Επειτα, πέντε ψύλλοι, ένδεδυμένοι και οι πέντε με διαφορετικά χρώματα, φαντασθήτε τί ύπομονή δια να γίνουν τα φορεματάκια αυτά ! — εξέρχονται και αρχίζουν γυμνάσια. Τρέχουν έδω κ' εκεί, συναθροίζονται εις μίαν γραμμήν, πηδᾷ ο ένας έπάνω από τον άλλον, παίζου, κάμνουν τούμπες εις τον άέρα. Κατόπι γίνεται σωστός άγών δρόμου και άμιλλώνται ποίος θα φθάση πρώτος εις τό τέρμα. Τό κατορθώνει ο πονηρότερος, έτελών εξαφνα έν πηδήμα γιγαντιαίον και άφίνων πολύ όπισω τούς συναγωνιστάς του. Αλλά ο διεθυντής δέν θεωρεϊ έντιμον την νίκην του τον πιάνει με μίαν μικράν λαβίδα, και τον φυλάκίζει κάτω από τό ποτήρι, δια να ένθυμηθή τό πρώτον μάθημα, τό όποιον, καθώς φαίνεται, έχει λησμονήση.

Νέον θέαμα. Είναι οι ψύλλοι-χορευταί. Φορούν κόκκινα, πράσινα και χρυσά. Αρχίζουν να χοροπηδούν και να στρηφογυρίζουν, έως ου κατάκοποι και εξητλημένοι, μεταφέρονται εις τό σπιτάκι των.

Κατόπι ένας ψύλλος ακροβάτης περιπατεί και χορεύει έπάνω εις τό σχοινί, κρατών και ένα ξύλον, φαντασθήτε τό βάρος του, χάριν της ίσορροπίας. Έπειτα γίνεται άγών δρόμου μετ' έμποδίων. Τα έμπόδια πού σας λέγω είναι λεπτότατες κλωστές, τας όποίας,

έννοείται, με μεγάλην εύκολίαν υπερπηδούν οι άπαράμυλλοι αυτοί πηδηταί. Έν τούτοις ένας ψύλλος, ο όποίος του άρέσει να παίζη ρόλον καληάτσου, περιπλέκεται εις την κλωστήν και πίπτει κάτω, προς μεγάλην θυμηδίαν των θεατών.

Αλλά προσοχή ! Ίδου τό κυριώτερον θέαμα. Μία άμαξα μικροσκοπική, συρομένη από τέσσαρας χρυσοφράκτους ψύλλους, προχωρεϊ... Χονδρός άμαξηλάτης κάθηται σοβαρώτατα έπί του έδωλου του, κρατών τό μαστιγιόν του και τούς χαλινούς των ίππων, — όλα αυτά τριχίνα, — έν ψ ένας άλλος, καθήμενος δικισθεν, παίζει πρόσωπον λακέ. Δύο ψύλλοι είναι άνεβασμένοι έπάνω εις την άμαξαν ο ένας καπιζεί την πίτιαν του ο άλλος φουά μίαν σάλπιγγα, της όποιος όμως κανείς δέν άκούει τον ήχον. Δύο-τρεις άλλοι ψύλλοι, ανήκοντες προφανώς εις την φυλλικήν άριστοκρατίαν, είναι εξηπλωμένοι με μεγάλην άξιοπρεπειαν μέσα εις την άμαξαν, ή όποια κάμνει τον γύρον του πιάτου. Πραγματικώς είναι κομφοτάτη.

Συγχρόνως, πολλά άλλα άμαξια έβγῆκαν από τούς σταύλους. Είναι μικρότερα, δίτροχα, διάφορων ειδών και σχημάτων. Να και ένας ψύλλος-ποδηλάτης, με την σάλπιγγά του... Δύο άλλα άμαξια, — εκ των όποιων τό έν άρμα άρχαϊκόν, — μεταβλήθησαν εις άρματα έναερία, όπως τό μυθολογούμενον εκείνο του Φαέθοντος.

Όλα είναι περιεργότατα, και οι θεαταί τα παρακολουθοῦν με ένδιαφέρον ζωηρόν. Έξαφνα, ο ψύλλος, ο όποίος έπαίξε την σάλπιγγα, κάμνει ένα φοβερόν πηδήμα και χάνεται εις τά ύψη. Όλοι τότε άκομακρύνονται, από φόβον μήπως πέση έπάνω των. Τό όπλοστάσιον εκείνο, τό όποιον έδειχνε τόση φοβερόν τό μικροσκοπίον, δέν χωρατεύει βέβαια...

Τώρα θα έρωτήσετε : Πώς τρέφονται αυτοί οι ψύλλοι ;

Απλούστατα, εις ώρισμένας ώρας βόσκουν έπάνω... εις τό σώμα του θιασάρχου. Ο άφωσιωμένος αυτός διεθυντής τρέφει τούς καλλιτέχνας του με τό αίμά του. Αλλά, βλέπετε, τον τρέφουν και αυτοί...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΥΤΟΣ

Αύτος που έδίδασκε τάχδόνι Να ψάλλη τόσο άρμονικά, Και τή φωλιά τό χελιδόνι Να κτίη τόσο τεχνικά, Αύτος τό νοῦ σου θα φωτίση, Παιδί να γίνης γνωστικόν, Ποτέ να μὴν παραστρατίση Τό βημά σου τό παιδικόν !

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ ΜΠΑΧ

[1685—1750]

Τι παράξενον μουσικόν όργανον είναι αυτό που βλέπομεν εις την εικόνα ! Έχει σειράν πλήκτρων όπως τό κλειδοκύμβαλον, αλλά τό κλώτιόν του είναι πολύ μικρόν και ιδιόρρυθμον, όμοιάζον κατά τό σχήμα με τό καπέλλον, τό όποϊον φαίνεται εκεί εις μίαν άκρην.

Ναι, ή παρομοίωσις είναι ακριβής, διότι όπως και τό καπέλλον, τό μουσικόν αυτό όργανον είναι τριγωνικόν. Αν δέ ήκούατε τούς άσθενείς, τούς λεπτούς και άργυροήχους φθόγγους, τούς όποιους αναδίδει, θα έλέγατε ότι διαφέρει από τό σημερινόν κλειδοκύμβαλον περισσότερον κατά την φωνήν παρά κατά τό σχήμα.

Είνε κλειδοχορδον, όργανον με χορδὰς και με πλήκτρα, όπως φανερώνει κάπως τό δνομά του, έν χρήσει μέχρι του ΙΖ' αιώνος, όταν αντικατεστάθη διαδοχικώς από άλλα δύο είδη κλειδοκυμβάλων, πριν έπινοηθῆ ακόμη τό σημερινόν μας πιάνον. Τα είδη αυτά ονομάζονται κλαβεσίνον (clavesin) και επινέτα (epinettes) άλλ' εις την γλώσσαν μας δέν υπάρχουν ιδιαίτεροι λέξεις δια τα αρχαία αυτά όργανα, και άδικαιώς τα ονομάζομεν όλα κλειδοκύμβαλα. Και τό κλειδοχορδον, πού σας είπα παραπάνω, και αυτό δέν είναι λέξις καθιερωμένη την έπλευσα εκ του προχείρου, δια να εξελληνίσω την γαλλικήν λέξιν clavicoorde, όπως λέγεται τό όργανον, πού βλέπετε εις την εικόνα. Αλλά αν δέν ήμπορέσα να σας δώσω την κατάλληλον λέξιν, θα προσπαθήσω τουλάχιστον να σας εξήγησω τό πράγμα.

Πολλάκις βεβαίως θα έτυχε να ιδήτε θλανοικτον πιάνον, και πολλάκις θα διεσπεδάσατε με τα ξύλινα εκείνα κομμάτια, τα όποια άνεβοκατεβαίνουν εκεί μέσα, ενόσω τα εύκλινητα δάκτυλα του παικτου διατρέχουν την σειραν των κοκκαλίμων πλήκτρων. Τα ξύλινια αυτά, τα όποια ονομάζονται σφυρία, κτυποῦν τὰς χορδὰς, και εκ τούτου παράγεται ο ήχος. Είς τό κλειδοχορδον, και εις τα αρχαιότερα έν γενεί κλειδοκύμβαλα, δέν έγινετο τό ίδιον. Αί χορδαί των δέν εκτυπώντο δια σφυρίων, άλλ'

οί όποιοι είχαν μύτην από πτερύον κόρακος. Δια τούτο ο ήχος των ήτο πολύ άσθενέστερος, έν συγκρίσει προς τα σημερινά πιάνα, και όμοιάζε μάλλον με ήχον μανδολίνου. Αλλά και ή συστοιχία των πλήκτρων ήτο τότε πολύ βραχυτέρα : διότι δέν είχε παρά μόνον τέσσαρας οκτάβας, αντί των σημερινών έπτά, και φυσικά δέν ήμπορούσε κανείς να παίζη τα τεμάχια, τα όποια παίζετε. ή θα παίζετε μίαν ήμέραν εις τό πιάνον σας. Αυτό όμως δέν ήμποδίζε να υπάρχουν και τότε μεγάλοι μουσικοί : ο Χαίνδελ, ο Ραμώ, ο Σεβαστιανός Μπαχ, δέν είχαν εις την διάθεσιν των άλλα όργανα, διότι μόλις περί τα μέσα του παρελθόντος αιώνος έπινοηθῆ το πιάνον, και μόνον κατά τα τέλη του έτελειοποιήθη δλίγον κατ' δλίγον, και ήρχισε να αντικαθιστά τό κλαβεσίνον. Και μάλιστα, αν και τό κλειδοχορδον είχε περιπέση πρό πολλού ήδη εις ά-

Είνε ο Σεβαστιανός, ο και ενδοξότερος πάντων.

χρησιάν, όμως τό όργανον τούτο άπήτει τόσην λεπτότητα χειρός, ώστε όσάκις ο Έμμανουήλ Μπαχ ήθελε να κινήη περί του ταλάντου ενός κλαβεσίνου (στα, (έλεγον τότε κλαβεσίνου) τας, όπως λέγομεν σήμεραν πιανίστας,) τον έβαζε να παίζη κλειδοχορδον.

Μέχρι τούδε σάς ανέφερα δύο Μπαχ, τον Σεβαστιανόν και τον Έμμανουήλ. ήμπορούσα να σας αναφέρω και πολλούς άλλους ακόμη, διότι ή οικογένεια Μπαχ, εις διάστημα δύο αιώνων, έδωσεν εις την Γερμανίαν περισσοτέρους από πεν-

τήκοντα μουσικούς, — ναι, δὲν κάμαντε λάθος, π ε ν τ ή κ ο ν τ α εἶπα — αὐτὸς δέ, τὸν ὁποῖον βλέπετε καθήμενον πρὸ τοῦ ὄργάνου, εἶνε ὁ Σεβαστιανός, πατήρ τοῦ Ἐμμανουήλ, ὁ καὶ ἐνδοξότερος πάντων.

Πλησίον του ἵσταται ὄρθιος ὁ Χριστόφορος, ὁ μεγαλύτερος του ἀδελφός καὶ συγχρόνως διδάσκαλός του. Ἦδη ὁ πατήρ τοῦ Σεβαστιανού, μουσικὸς ὄπως ὄλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, αἰχεν ἀρχίσῃ νὰ διδάσκη τὸν υἱὸν του βιολίον ἄλλ' ὅταν ἀπέθανεν ἐκεῖνος, τὸ παιδίον ἦτο μὲν ἰσχυρὸς ἀλλ' ἡ μουσικὴ του ἐκπαίδευσις δὲν εἶχε προχωρήσῃ καὶ πολὺ.

Τότε ὁ ἀδελφός του Χριστόφορος τὸν παρέλαβε διὰ νὰ τον διδάξῃ ὠδίκην καὶ κλειδοχορδον. Αἱ πρόοδοι τοῦ μικροῦ μαθητοῦ ἐξέπληξαν τὸν διδάσκαλον. Μετ' ὀλίγον ἐγνώριζεν ἀπέξω ὄλας τὰς συνθέσεις, τὰς ὁποίας τῷ εἶχε δώσῃ πρὸς σπουδὴν, καὶ ἐξήτει ἄλλας. Ὁ ἀδελφός του καταίχεν ὄλα τὰ ἔργα τῶν κορυφαίων συνθετῶν τῆς ἐποχῆς του, χειρόγραφα. Ὁ Σεβαστιανὸς τὸν παρακάλεσε κάποτε νὰ τῷ δώσῃ ἓν ἐξ αὐτῶν, τοῦ ὁποίου δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὸν συνθέτην. Δὲν ἤξεύρω διατί, ὁ Χριστόφορος ἠρηθή. Τὸ παιδίον δὲν ἀπεθάρρυνθη, ἀλλ' ἀπεφάσισε νάντιγράψῃ τὸ χειρόγραφο. Ἦξευρε τοῦ εὐρίσκατο, καὶ τὸ ἐπῆρεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Μόνον τὰς νύκτας ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ τὴν ἔργασίαν αὐτήν, καὶ μάλιστα, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἄλλο φῶς, μόνον τὰς σεληνοφωτιστούς νύκτας. . . Τελος πάντων, μετὰ ἕξ ὄλους μῆνας, τὸ ἐπίμονον παιδίον κατάρθωσε νὰ τὴν τελειώσῃ. Δέγουν, ἂν καὶ δυσκολεύομαι νὰ το πιστεύσω, ὅτι, ἂν ὁ Χριστόφορος εἶμαθεν ὅτι ὁ ἀδελφός του εἶχε πάρῃ τὸ χειρόγραφο, ἀντὶ νὰ θαυμάσῃ τὸν ζῆλόν του καὶ τὴν θέλησίν του, τὸν ἐπέπληξεν αὐστηρῶς, καὶ μάλιστα ὅτι εἶχε τὴν σκληρότητα νὰ τῷ ἀφαιρήσῃ καὶ τὸ ἀντίγραφο, τὸ ὅποιον τῷ εἶχε στοιχίσῃ τόσας ἀγρυπνίας. . . Τὸ μόνον ποῦ με παρηγορεῖ, εἶνε ὅτι, πολὺ πιθανὸν ὁ Σεβαστιανός, μετὰ τὴν ἔκτακτον ἰδιοφυίαν του, νὰ ἐχάραξε τὸ πλεῖστον τῆς μουσικῆς ἐκείνης εἰς μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν ἤμποροῦσε νὰ τοῦ τὸ πάρῃ κανεὶς : εἰς τὸ κεφάλι του !

Δὲν ἦτο ἀκόμη δεκαεσσάρων ἐτῶν, ὅταν ἔχασε τὸν ἀδελφόν του. Τότε ὁ μικρὸς Σεβαστιανός εὐρέθη ἄνευ προστατῶτος εἰς τὸν κόσμον καὶ ὑποχρεωμένος νὰ κερδίῃ μόνος τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἔδυσχε εἶχεν ὄρειαν φωνήν, καὶ τον προσέλαβον εἰς τὸν χορὸν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν ᾧ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐξεσφάλιζε τὴν συντήρησίν του, συγχρόνως τῷ ἐδίδοτο ἡ εὐκαιρία νὰκούῃ λαμπρὰν μουσικὴν. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα

ἐξετέλουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δὲν ἦσαν ἀρκετὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν μουσικὴν διψάν τοῦ νεαροῦ Μπάχ. Μόλις ἐγράφετο νέον τι μουσικὸν ἔργον ἄξιον λόγου, ἤθελε νὰ το ἀκούσῃ. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οὔτε σιδηρόδρομοι ὑπῆρχον, οὔτε κἀν δρόμοι ἀσφαλτεῖς καὶ κалоί. Ἀλλὰ τὰ ἐμπόδια δέν τον ἐτόρμαζαν, καὶ συχνάκις ἐπεχείρει μακρὰ καὶ ἐπίπονα ταξείδια, διὰ νὰ πηγαίῃ εἰς ἄλλας πόλεις καὶ νὰ παραευσκαστῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐγνώριζεν, ἀπολαμβάνων τῆς θείας ἐκείνης ἠδονῆς, τὴν ὁποῖαν μόνον ἡ τέχνη χαρίζει εἰς τοὺς μύστας τῆς !

Ὁ Μπάχ δὲν ἐσπούδασε μόνον κλειδοχορδον ἀργότερα ἔμαθε καὶ ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον καὶ ἀπέκτησε μοναδικὴν εὐχέρειαν εἰς αὐτό. Ἦτο ἐπίσης καὶ αὐτοσχεδιαστὴς ἀπαράμιλλος. Ἐκλήθητο πρὸ τοῦ ὄργάνου του καὶ ἐπαίχεν ἐμπνευσμένως, εἰς τῷ ἤρηχο εἰς τὸν νοῦν. Ἀνεγίνωσκε τρόπον τινὰ εἰς βιβλίον μουσικῆς ἀνοικτὸν εἰς τὴν φαντασίαν του καὶ τὰ ἔξωκα ἐκείνα τεμάχια, τὰ ὁποῖα ἐπαίχεν ἐκ τοῦ προχείρου διὰ πρώτην φοράν, ἐνόμιζες ὅτι τὰ εἶχε συνθέσῃ μετὰ κόπου καὶ σπουδῆς χιλιάκις !

Ὁ Μπάχ συνέθεσε πλεῖστα ὄρα τ ὄ ρ ι α. Οὕτω καλοῦνται τεμάχια ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, εἰς τὰ ὁποῖα ἐδόθη τὸ ὄνομα τούτο, διότι τὰ πρῶτα τοιαῦτα ἔργα ἐξετελέσθησαν, κατὰ τὸν 15^{ον} αἰῶνα, εἰς τὸ Ἐκτῆριον (Oratoire) τῆς Ρώμης, κατὰ πρωτοβουλίαν τοῦ ἁγίου Φιλίππου Νέρη. Ὁ ἱδρυτὴς αὐτοῦ τοῦ μοναχικοῦ τάγματος τῶν δρακοτιανῶν, βλέπων τοὺς πιστοὺς ἀρίνοντας ἐρήμους τὴν ἐκκλησίαν χάριν τῶν κοσμικῶν θεαμάτων, ἐνήργησε νὰ γραφῇ μουσικὴ διὰ χορὸν ἐκ πολλῶν προσώπων, θέμα ἔχουσα γεγονός τι ἐκ τῶν ἀναφερομένων ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου — οἱ πιστοὶ εἰλικύθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ συχνάζουν πάλιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ Μ ε σ σ ι α ς καὶ ὁ Ἰ ο ὕ δ α ς ὁ Μ α κ κ α θ α ῖ τ ο ς τοῦ Χαϊντελ, ἡ Δ η μ ι ο υ ρ γ ι α τοῦ Χαῦδν κτλ. ἐκ τῶν ὁποίων ἴσως ἠκούσατε τεμάχια, εἶνε ὄρα τ ὄ ρ ι α.

Τὸ περιφημότερον ἐκ τῶν ὄρα τ ὄ ρ ι ω ν τοῦ Μπάχ εἶνε τὸ λεγόμενον Π ἄ θ ο ς, εἰς τὸ ὅποιον ἀπεικονίζονται τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν παθῶν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ ὅποιον θεωρεῖται ὡς μία τῶν μεγαλητέρων μουσικῶν ἐμπνεύσεων τοῦ κόσμου.

Ἦθελα νὰ σας ἔλεγα ποῦ εἶνε ὁ τόπος τοῦ Σεβαστιανού Μπάχ. . . Ἀλλὰ δυστυχῶς κανεὶς δέν τον γνωρίζει εἰς τὴν Γερμανίαν τὴν κλασσικὴν χώραν τῆς μουσικῆς, εἶνε ἄγνωστος ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον κατέχουν τὰ λειψαὶνα τοῦ μεγαλοφθοῦς καὶ ἐνδοξοῦ τούτου μουσικοῦ.

ΚΩΝΩΝ ΑΔΑΚΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΒΕΝΟΣ. ὁ ἐπίσκεπτόμενος διὰ πρώτην φοράν τὰς Ἀθήνας, εὐθὺς μετὰ τὸ προσπλῆγμα τῆς Ἀκροπόλεως, — τὸ πρῶτον καὶ κύριον, — θὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου. Εἶνε κατὰ τι ἀπαραίτητον καὶ ἀναπόφευκτον. Εἰμπορεῖ νὰ μὴν ἰδῇ κανὲν ἀπὸ τὰ νεώτερα ἰδρύματα, εἰμπορεῖ νὰ παραλείψῃ — ἂν βιάζεται πολὺ, — καὶ μερικά ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα ἄλλ' εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μοῦσεῖον θὰ ὑπάγῃ, εἶνε ἀδύνατον ! Πρῶτον, διότι μετὰ αὐτὴν τὴν ἰδέαν ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του. « Πηγαίνω νὰ ἰδῶ, — ἐσκέπτετο, — τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸ πρῶτον Μοῦσεῖον τοῦ κόσμου. » Ἐπειτα θὰ τοῦ το ὑπεθυμίζουσι ἐδῶ, εἰς κάθε βῆμα : « Ἐπήγατε εἰς τὸ Μοῦσεῖον ; . . . Ἐβδατε τὸ Μοῦσεῖον ; . . . Ἀ, χάνετε ! νὰ πάτε ἀμέσως ! . . . Εἶνε κατὰ τι ἐξοχόν ! . . . εἶνε κατὰ τι θαυμάσιον ! . . . »

Ἀπὸ φήμην, ἀπὸ ἀναγνώσεις, ἀπὸ περιγραφάς, ἀπὸ εἰκόνας, ἀπὸ συστάσεις, ὁ ξένος θὰ φθάσῃ πολὺ προκατειλημμένος εἰς τὸ ὄρατον καινοουργῆς κτίριον τῆς ὁδοῦ Πατησίων. Θὰ διασχίσῃ τὸν πρὸ αὐτοῦ κήπον, τὸν τώρα ἀκόμη φυτευόμενον καὶ διαρρυθμιζόμενον, μετὰ τὴν μεγάλην μαρμαρινὴν τοῦ δεξαμενῆν, θανατῆ τὴν εὐρετῶν κλίμακα τῆς εἰσόδου, θὰ περάσῃ τὴν ἐρυθροβαφῆ στοάν μετὰ τὸ περιστύλιον. — Ἐνας γύφινος Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους τὸν ὑποδέχεται πρῶτος, — καὶ θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν πρόδομον τοῦ μεγάρου, μετὰ πάλλουςαν καρδίαν, συγκεκνημένος, μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἰδῇ πρᾶγμα μέγα καὶ θαυμαστὸν, ἀνώτερον τοῦ ὁποίου δέν εἶδεν ἴσως εἰς τὴν ζωὴν του ποτὲ.

Καὶ ὅμως ! . . . Ὅσα παραδόξῃ τὸ μπάστουνί του ἢ τὴν ὀμβρέλλαν του εἰς τὸν φύλακα, θὰ γοράσῃ ἓνα κατάλογον, — ἂν θέλῃ νὰ ἠξεύρῃ τί βλέπει, — καὶ μετὰ συγκίνησιν αὐξοῦσαν ὄλονεν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν, ἀριστερὰ. Καὶ θὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα. . . Ἐ, ἀρκεῖ τὸ πρῶτον αὐτὸ βλέμμα, διὰ νὰ τον κάμῃ νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ἡ προκατάληψίς του, ἢ προσδοκία του, ἦτο κατωτέρα τοῦ θεάματος, τὸ ὅποιον τὸν ἀνέμενεν ἐκεῖ μέσα. . . Ἐξακολουθεῖ νὰ περιφέρεται καὶ νὰ βλέπῃ. Μετὰ τὴν πρώτην αἴθουσαν, ἢ δευτέρα, ἢ τρίτη. . . ἢ πέμπτη. . . ἢ δεκάτη. . . ἢ μία κατόπι τῆς ἄλλης, συκοινωνοῦσαι διὰ μεγαλοπρεπῶν

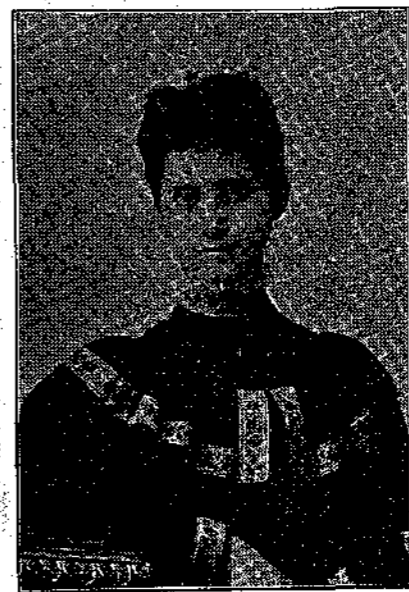
ὄλωνοικτων θυρῶν, καὶ ἀποτελοῦσαι μίαν ἄλυσιν ἀπέραντον, περίπου ἓνα Πι γιγαντιαίων, τὸ ὅποιον διατρέχει, εἰσερχόμενος ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ ἀριστεροῦ ἀέλου καὶ ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ δεξιῦ. . . Καὶ ὅσον προχωρεῖ καὶ βλέπει, τόσον ἡ ὑπόνοιά του ἐπιθεβαίεται, καὶ ὁ θαυμασμός του ἐντείνεται καὶ μεταβάλλεται εἰς ἐκστασιν, εἰς θαμβος, καὶ αἰσθάνεται τὴν ζέλην τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἀναβαίνοντος διαμίσθως εἰς ὕψη ἀθάνατα, καὶ πρὸς στιγμὴν θέλει νὰ καταβῇ, νὰ ἐξέλθῃ, νὰ φύγῃ, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἄλλην φοράν, πλέον ἡρεμῶς, καλλίτερα προδρασμένος. . . Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ αἰσθημα τοῦτο παρέρχεται, καὶ τὸ διαδέχεται ἄλλο, ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον. Θέλει, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὄλον τὴν ζωὴν, νὰ χορτάσῃ ὄλον ἐκεῖνον τὸν πλοῦτον, ὄλον τὸν μαρμαρινὸν θησαυρὸν, νὰ σταθῇ ὄρας, ἡμέρας ἐλοκλήρους πρὸ ἐνός ἐκάστου τῶν καλλιτεχνικῶν ἐκείνων ἀντικειμένων, ἕκαστον τῶν ὁποίων, καὶ τὸ ἐλάχιστον, διηγείται ἀφῶνως ὄλοκλήρον ἱστορίαν, καὶ νὰ ἐξετάσῃ ὄλα τὰ βάρβα, καὶ ὄλας τὰς θῆκας, καὶ ὄλα τὰ ἐρμάρια, καὶ νὰ μὴ ἀφίσῃ τίποτε ἀπαρτήρητον, τίποτε ἀμελέτητον. . . Καὶ μένει, μένει. . . Αἱ ὄραι παρέρχονται, χωρὶς νὰ το ἐνοσῇ. Ἐπέρασεν ἐκεῖ μέσα ὄλον τὸ ἀπόγευμα, καὶ νομίζει ὅτι εὐρίσκαται μὲν πρὸ μιᾶς στιγμῆς. Ὁ ἥλιος ἔδυσε τὸ Μοῦσεῖον θὰ κλείσῃ. Εἰς τῶν φύλακων τὸν πλησιάζει καὶ τῷ παρατηρεῖ ὅτι εἶνε ὄρα νὰ φύγῃ. Ἐκπλήσεται. Ρίπτει ἐν βλέμμα ἐμπρὸς του. Μένουν ἀκόμη ἄλλαι τόσαι αἴθουσαι, εἰς τὰς ὁποίας οὔτε κἀν εἰσῆλθῃν ἀκόμη. Καὶ εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι θὰ πῆχον πολὺ περισσότερον καιρὸν διὰ νὰ τὰς περιεργασθῇ, διότι εἶνε αἱ αἴθουσαι τῶν χιλίων μικρῶν κομφοτεχνημάτων, τῶν χιλίων ζωγραφισμένων ἀγγείων, τῶν ταναγραίων πλαγγόνων, τῶν χρυσοῦν κοσμημάτων, τῶν φυλασσομένων ἐντὸς θηκῶν ὕλοφράκτων. . . Ἀπελπίσθαι ! Εἶδε τόσα καὶ δέν εἶδε τίποτε ἀκόμη. . . Τώρα τὸ φῶς εἰσέρχεται θαμβὸν διὰ τῶν μεγάλων ἐκείνων παραθύρων. . . Διασχίζει μετὰ ταχέα βήματα καὶ μετὰ ταχέα βλέμματα τὰς τελευταίας αὐτὰς αἰθούσας, καὶ εὐρίσκαται πάλιν εἰς τὸν πρόδομον, καὶ φεύγει. . .

Ὅσα ἐλησημονοῦσεν ἀρεσκῶς νὰ πάρῃ τὸ μπάστουνί του ἢ τὴν ὀμβρέλλαν του, ἂν δέν τοῦ το ὑπεθυμίζεν ὁ φύλαξ, ἀποβλέπων εἰς τὸ φιλοδώρημά του. . . Καὶ ἐξέρχεται εἰς τὸ ὑπαίθρον, μετὰ ὄρος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν ἀπὸ τὰ σύννεφα. Αἱ μορφαὶ τῶν συντετριμμένων ἀλλὰ παγκάλων ἀγαλμάτων εἶνε ἀκόμη ἐμπρὸς του, τὸν παρακολουθοῦν. Ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς κόσμος τὸν κατέχει, μετὰ ὄλον του τὸ μεγαλεῖον. Τοῦ

χοροῦ τῶν μαρμαρινῶν μορφῶν προηγεῖται ὁ γιγαντιαῖος καὶ μεγαλοπρεπῆστατος ἐκείνος Ποσειδῶν μετὰ τὴν χρυστὴν του τρίαιναν. . . Αἰσθάνεται ἀκόμη τὸ ρίγος, τὸ ὅποιον διέτρεξε τὸ σῶμά του, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Αἴθουσαν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ εἶδεν ἀναγεγραμμένον ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸ μέγα ὄνομα : Φ ε ι δ ῖ α ς ! . . . Ὅχι, ὄχι, ποτὲ δέν ἐφαντάζετο τί θὰ ἐβλεπε, τί θὰ ἤσθανετο μέσα εἰς τὸ οἰκοδόμημα, τὸ ὅποιον φέρει τὸ πῆζον καὶ ψυχρὸν ὄνομα « Ἀρχαιολογικὸν Μοῦσεῖον ». Καὶ σκέπτεται ὅτι ἐπρεπε νὰ ὀνομάζετο διαφορετικῶς, νὰ ἔχῃ ἓνα ὄνομα, τὸ ὅποιον νὰ σου δίδῃ κάπως τὴν ἐντύπωσιν τοῦ πράγματος. Καὶ τοῦ ἐρχονται εἰς τὸν νοῦν τοῦ αἰετῶντος τὸς τῆν ἄ ν ἄ π τ ὀ ς ξ ι ν τ ο ὕ α ἰ σ θ ῆ μ α τ ὀ ς τ ῆ ς π ρ ὀ ς τ ἂ ζ ῶ α ἄ γ ἄ π η ς .

Οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου, τὸν ὅποιον εὐχαρίστως ἀνέλαβε νὰ διεξαγάγῃ ἡ Διάπλασις ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐταιρείας, εἶνε οἱ ἑξῆς :
1. — Ἐκτὸς τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως, εἶνε δεκτὰ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν καὶ τὰ τέλεια τῶν, ὄσα θὰ ἐπεθῶνι μόνον νὰ λάβουν μέρος.
2. — Ἡ ὑπόθεσις τοῦ διηγήματος ἐπαρίσεται εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν διαγωνισθησομένων πρὸς εἰς ὄμοιος τοιαύτη, ὡστε ἡ ἀνάγνωσις τοῦ διηγήματος νὰ συντελῇ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πρὸς τὸ ζῶα ἀγάπης.
3. — Δέν θαποκλεισθῶσι τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ τὰ μεταφρασμένα διηγήματα, ὅπν τὸν ὄρον ὄμως τὰ ξενικά ὄνόματα νάντικατασταθῶσιν ὑπὸ ἑλληνικῶν τοιούτων, νὰ τροποποιηθῇ δὲ ἐν τῷ συνόλω τὸ διήγημα κατὰ τὰ ἡμέτερα ἦθη καὶ ἔθιμα, ὄ σ τ ε ν ἄ μ ῆ φ α ἰ ν ε τ α ἰ ὄ τ ι ε ἰ ν ε μ ε τ ἄ φ ρ α σ ι ς .
4. — Τὸ διήγημα δέν πρέπει νὰ περιέχῃ περισσοτέρας τῶν 850 λέξεων. Πρέπει νὰ γραφῇ κ α θ α ρ ὄ ς κ α ἰ ε ὕ α ν ἄ γ ν ὄ σ τ ὀ ς εἰ ς χωριστὸν φύλλον χάρτου, καὶ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ διαγωνιζομένου, καθὼς καὶ τὸ ψευδώνυμόν του, ἂν ἔχῃ καὶ ἐπιθυμῇ νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτοῦ.
5. — Ἡ κρίσις θα γίνῃ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως. Ἐν μόνον βραβεῖον θάπονεμηθῇ εἰς τὸ σχετικῶς κάλλιστον διήγημα, θὰ ἐπαινεθῶσι δὲ ἐκ τῶν λοιπῶν ὄσα κριθῶσιν ἄξια. Ἡ κρίσις μετὰ τοῦ βραβευθησομένου διηγήματος κ α ἰ τ ῆ ς ε ἰ κ ὄ ν ο ς τ ο ὕ σ υ γ γ ρ ἄ φ ἔ ω ς τ ο ὕ θ ἄ δημοσιευθῶσιν εἰς τὴν Διάπλασιν. Ὅσα δημοσιευθῶσιν ἐπίσης καὶ ὄσα τῶν ἐπαινεθησομένων διηγημάτων κριθῶσιν ἄξια δημοσιεύσεως.
6. — Τὸ ὄνομα τοῦ βραβευθησομένου θάνακοινωθῇ εἰς τὴν Ἐταιρείαν πρὸς ἔκδοσιν ἐντάλματος, δυνάμει τοῦ ὁποίου θὰ εἰσπράξῃ ὄτος ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς ὄρα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

Κ Α Ρ Α Π Ι Ν Α
Βραβευθεῖσα
Εἰς τὸν 60^{ον} Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως
πρὸς Σύνθεσιν Διηγήματος.
(Ἦε Διάπλασιν 1899, σελ. 404.)

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΕΥΝΟΗΣΙΝ ΑΙΤΗΓΜΑΤΟΣ

Ἐθλοθέτις : Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐταιρεία πρὸς Προστασίαν τῶν Ζῶων. — Βραβεῖον εἰκοσιπεντάδραχμον.

Ἡ ἐν Ἀθῆναις ἐδρεύουσα « Ἑλληνικὴ Ἐταιρεία πρὸς προστασίαν τῶν Ζῶων », ἀποτελουμένη ἐξ ἐγκρίτων προσώπων τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας, καὶ ἐπιδιώκουσα διὰ πολλῶν καὶ ποικίλων μέσων εὐγενέστατον καὶ ἐκπολιτιστικώτατον σκοπὸν, ἀπεφάσισε νὰ προκηρῶσῃ διὰ τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » καὶ Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος, σ κ ο π ο ὕ ν τ ὀ ς τ ῆ ν ἄ ν ἄ π τ ὀ ς ξ ι ν τ ο ὕ α ἰ σ θ ῆ μ α τ ὀ ς τ ῆ ς π ρ ὀ ς τ ἂ ζ ῶ α ἄ γ ἄ π η ς .

Οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου, τὸν ὅποιον εὐχαρίστως ἀνέλαβε νὰ διεξαγάγῃ ἡ Διάπλασις ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐταιρείας, εἶνε οἱ ἑξῆς :
1. — Ἐκτὸς τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως, εἶνε δεκτὰ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν καὶ τὰ τέλεια τῶν, ὄσα θὰ ἐπεθῶνι μόνον νὰ λάβουν μέρος.
2. — Ἡ ὑπόθεσις τοῦ διηγήματος ἐπαρίσεται εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν διαγωνισθησομένων πρὸς εἰς ὄμοιος τοιαύτη, ὡστε ἡ ἀνάγνωσις τοῦ διηγήματος νὰ συντελῇ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πρὸς τὸ ζῶα ἀγάπης.
3. — Δέν θαποκλεισθῶσι τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ τὰ μεταφρασμένα διηγήματα, ὅπν τὸν ὄρον ὄμως τὰ ξενικά ὄνόματα νάντικατασταθῶσιν ὑπὸ ἑλληνικῶν τοιούτων, νὰ τροποποιηθῇ δὲ ἐν τῷ συνόλω τὸ διήγημα κατὰ τὰ ἡμέτερα ἦθη καὶ ἔθιμα, ὄ σ τ ε ν ἄ μ ῆ φ α ἰ ν ε τ α ἰ ὄ τ ι ε ἰ ν ε μ ε τ ἄ φ ρ α σ ι ς .
4. — Τὸ διήγημα δέν πρέπει νὰ περιέχῃ περισσοτέρας τῶν 850 λέξεων. Πρέπει νὰ γραφῇ κ α θ α ρ ὄ ς κ α ἰ ε ὕ α ν ἄ γ ν ὄ σ τ ὀ ς εἰ ς χωριστὸν φύλλον χάρτου, καὶ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ διαγωνιζομένου, καθὼς καὶ τὸ ψευδώνυμόν του, ἂν ἔχῃ καὶ ἐπιθυμῇ νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτοῦ.
5. — Ἡ κρίσις θα γίνῃ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως. Ἐν μόνον βραβεῖον θάπονεμηθῇ εἰς τὸ σχετικῶς κάλλιστον διήγημα, θὰ ἐπαινεθῶσι δὲ ἐκ τῶν λοιπῶν ὄσα κριθῶσιν ἄξια. Ἡ κρίσις μετὰ τοῦ βραβευθησομένου διηγήματος κ α ἰ τ ῆ ς ε ἰ κ ὄ ν ο ς τ ο ὕ σ υ γ γ ρ ἄ φ ἔ ω ς τ ο ὕ θ ἄ δημοσιευθῶσιν εἰς τὴν Διάπλασιν. Ὅσα δημοσιευθῶσιν ἐπίσης καὶ ὄσα τῶν ἐπαινεθησομένων διηγημάτων κριθῶσιν ἄξια δημοσιεύσεως.
6. — Τὸ ὄνομα τοῦ βραβευθησομένου θάνακοινωθῇ εἰς τὴν Ἐταιρείαν πρὸς ἔκδοσιν ἐντάλματος, δυνάμει τοῦ ὁποίου θὰ εἰσπράξῃ ὄτος ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς ὄρα

χ μ α ς ε ι χ ο σ ι π έ ν τ ε (25), ήτοι τὸ χρηματικὸν βραβεῖον, τὸ ὁποῖον προσφέρει ἡ Ἐταιρεία.

7.— Διηγήματα διὰ τὸν ἔκτακτον τοῦτον διαγωνισμὸν εἶνε δεκτὰ μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1900 τὸ βραδύτερον.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰμεθα εἰς τὸν Μεσαίωνα, εἰς τὸ σάτηριον ἔτος 1226.

Ὁ Λουδοβίκος Η' καὶ ἡ Λευκὴ τῆς Καστίλλης κατέχουσι τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὁποῖου ἀνέξεται, ἐν ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ, ὁ βασιλόπαις, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν Ἅγιος Λουδοβίκος.

Τὰ ἐξῆς σχετικὰ γεγονότα πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶν, ὅσοι θὰ παρακολουθήσουσι τὰς συγκινητικὰς περιπετείας δύο παιδίων, κατὰ τὴν ἀπομεικρυσμένην καὶ θυελλώδη αὐτὴν ἐποχὴν:

Οἱ ὑποτελεῖς εἰς τὴν Γαλλίαν ἠγεμόνες, νικηθέντες ἀλλὰ μὴ ὑποταχθέντες ὑπὸ τοῦ Φιλίππου—Αὐγούστου, καραδοκοῦν ἀνυπομόμως τὴν εὐκαιρίαν, διὰ νὰ ἐκδικηθῶν. Ὁ κόμης τῆς Βουλώνης καὶ ὁ κόμης τῆς Φλάνδρας εἶνε φυλακισμένοι εἰς τὸ Λουβρον.

Καὶ τοῦ μὲν πρώτου τὸ κράτος ἐδόθη εἰς τὸν Φίλιππον τὸν Ὑρεπέλον, τοῦ δὲ δευτέρου κυβερνᾶται ἡδὴ ὑπὸ τῆς συζύγου του, τῆς κομήσσης Ἰωάννας, (θείας ἐνδὲς τῶν μικρῶν μας ἡρώων.)

Εἰς τὴν Μεσημβρίαν, ὁ πόλεμος τῶν Ἀλβιγέων, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου αἰματωκυλλεῖ τὴν ὠραίαν χώραν τοῦ ἡλίου, πλησιάζει εἰς τὸ τέρμα του, καὶ μετ' ὀλίγον, διὰ τοῦ γάμου τοῦ Λουδοβίκου Θ' καὶ τῶν ἀδελφῶν του μετὰ τὰς θυγατέρας τῶν κομητῶν τῆς Προβηγγίας καὶ τῆς Τολώσης, αἱ πλοῦσαι αὐταὶ ἐπαρχίαι θὰ ἐνωθῶν ὑπὸ τὸ σκήπτρον τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας.

Εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὁ Ἅγιος Τάρος εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἑθρῶν. Οἱ Σταυροφόροι κατέλαβον μὲν τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀλλὰ δὲν ὑπερέβησαν τὸν Βόσπορον, καὶ ὁ κόμης τῆς Φλάνδρας Βωδουῖνος, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συντρόφων τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀπέθα-

ναν ὑπερασπιζόμενος τὸ κράτος του κατὰ τῶν ἀπαύστων ἐχθρικών ἐπιδρομῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Παρὰ τὴν μεγάλην κλίνην τῆς μᾶμης, δύο παιδία, δεκαεσσάρων ἕως δεκαπέντε ἐτῶν, στέκονται ὄρθια καὶ παρατηροῦν μετὰ τὴν ἀρετὴν ἐκπληξίν τῆς ἡλικίας τῶν τὸ ἰσχυρὸν καὶ ρικνὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ θάνατος ἐπιθέτει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ μολὺδδινον προσωπεῖόν του.

Τὸ ἐν ἦτο ὑψηλὸν καὶ λεπτομερές, μετὰ βλέμμα βαθύ καὶ μετὰ μαύρους βοστρύχους, καταπίπτοντας ἐπὶ τοῦ λινοῦ χιτωνίου του.

Τὸ ἄλλο ἦτο μᾶλλον κοντόχουδρον, μετὰ ὄφθαλμούς γαλανοὺς ἀνοιχτούς, μετὰ μαλλιά λευκῶξανθα, ὡς ἀπὸ στυπείων, καὶ μετὰ πρόσωπον κοκκινωπὸν, τὸσον ἐπιτηδεῖως πλασμένον διὰ τὰ γελᾶ, ὥστε τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα τὸ ἐπλημμυροῦσαν τὴν σιγῆν ἐκείνην, ἐφαίνοντο ὡς παραστρατισμένα ἐπὶ τῆς ἰλαρᾶς ἐκείνης μορφῆς.

Τὸ οἰκημα ἦτο πτωχικόν· ἀλλὰ ἐφαίνετο σχεδὸν πλούσιον ἀπὸ τὴν ἀπαράμιλλον ἐκείνην τάξιν καὶ καθαριότητα, τὴν ὁποῖαν μόνον εἰς βεβαίους τόπους συναντᾶ κανεὶς.

«Μήπως κάμνω λάθος; — ἐσυλλογι-

τοῦντες τὰ λεπτότατα ἐκεῖνα τρίγαπτα, μετὰ τὰ θαυμάσια σχέδια, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ εἰκόσαστεῖς ἀκόμη ὀφθαλμοὶ θὰ ἦσαν μὲν εἰς ἐπαρκεῖς. Ἦτο τρίγαπτοειδὲς ἐπιτηδεύοντι διὰ τοῦτο, χάρις εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἐργασίας, τὸ ἀγνωστὸν σχεδὸν εἰς τὴν Προβηγγίαν, ἡ γηραιὰ Φλαμανδὴ εὗρε πολυαριθμοὺς πελάτας καὶ κατῳρῶσε νάναθρέψῃ τοὺς δύο τῆς ἐγγόνους, ἡδὴ μαθητευομένους ὀπλοποιούς εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ γείτονος μαστρο—Λανσάκη.

—Δὲν πρέπει νὰ κλαῖτε, παιδάκια μου, ἔλεγεν ἡ ἐτοιμοθάνατος μᾶμη μετὰ τὴν ἀδύνατην καὶ βραχνὴν φωνὴν τῆς, μειδιῶσα πρὸς τοὺς νεανίσκους, ἐκ τῶν ὁποῖων ὁ εἰς ἐλπίαις θορυβωδῶς, ἐν ᾧ ὁ ἄλλος, μετὰ ἠλλοιωμένα τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ συνεσιγμένα τὰ χεῖλη, κατέπιγε τὰ δάκρυά του δι' ἰσχυρᾶς προσπάθειάς— εἶνε πολλὸς καιρὸς ποῦ ἐσήμανεν ἡ τελευταία μου ὄρα, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς μου οὐδ' ἔκαμε τὴν χάρι νὰ μείψῃ, ὡς ποῦ νὰ σας ἰδῶ νὰ μεγαλώσετε. Τώρα παιὰ καὶ σᾶς δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἐμὲ, καὶ ἐγὼ ἔχω μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι...

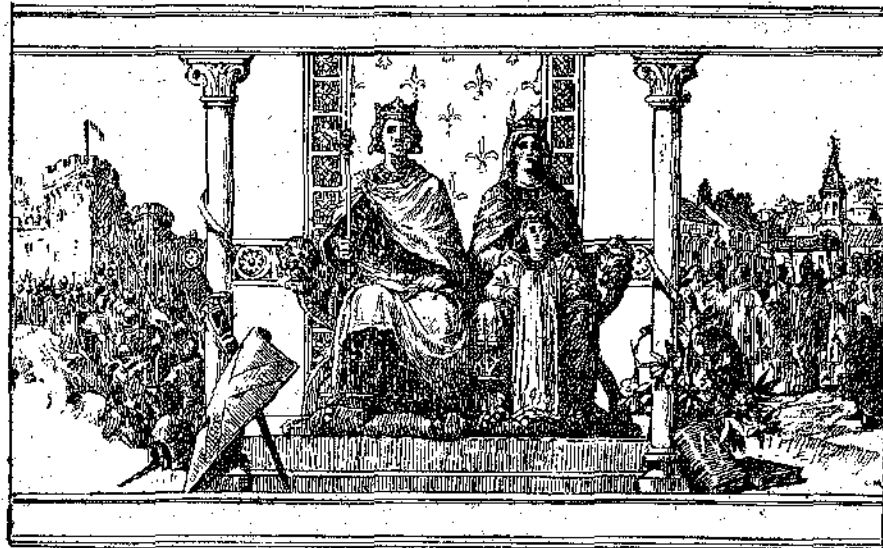
Διεκόπη ἀπὸ ἐλαφρὸν κτύπημα τῆς θύρας, καὶ ἕνας ἄνθρωπος μετὰ ἔντονα καὶ ἐκφραστικὰ χαρακτηριστικὰ, περικυκλωμένα ἀπὸ μαύρην γενειάδα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, κρατῶν ἀπὸ τὸ χεῖρ ἕνα κοριτσάκι.

—Ἐ, τί ἀκούω; δὲν εἶσαι τόσῳ καλά, κυρὰ—Βερονίκη; ἀνέκραξε τώρα δὲ, ἀπάντησα καὶ τὸν παπᾶ—Δομένικο.

—Ναί, εἶμαι πιά ἐτοιμὴ γιὰ τὸ μεγάλο ταξεῖδι, μαστρο—Λανσάκη μου! ἀπήντησεν ἡ γραῖα. Καὶ νὰ σου πῶ, θὰ το ἔκαμνα μετὰ μεγάλη μου εὐχαριστίαν, ἂν δὲν εἶχα τὰ ἔρημα αὐτὰ ὀρ-

φανά που θὰ τ' ἀφήσω ἐστὶ...

—Στάσου δὲ καὶ δὲν ξεφυγες ἀκόμη, γειτόνισσά μου! εἶπε φαιδρῶς ὁ ὀπλοποιός. Ἐχεις καιρὸ ἀκόμα! Τὸ ροδάν σου, ποῦ γύριζε χθὲς μετὰ τὴν γρηγοράδα, θὰ ξαναγυρίσῃ, μόνον ἐννοία σου. Νά, ἡ Γλυκερία μου περιμένει τὸν κεντνημένο πέπλο ποῦ τῆς ὑποσχέθηκες γιὰ τὴν ἐρχομένην Πρωτομαγιά. Μὰ τί σου εἶνε καὶ αὐτὰ τὰ κοριτσάκια! ἀπὸ τώρα ἔγινε κοκέτα... καὶ ἄκου την, ἄλλη ἀπὸ

Ὁ Λουδοβίκος Η' καὶ ἡ Λευκὴ τῆς Καστίλλης... (Σελ. 8, στήλ. α')

τὴν κυρὰ—Βερονίκη, λέει, δὲν ξέρει νὰ κἀν τέτοια ὠραία στολιδία...

—Σὲ λίγο δὲν θὰ ξέρω οὔτε ἐγὼ, ἀπήντησε μελαγχολικῶς ἡ ἀγαθὴ γραῖα. Ἀδιάφορο, ἡ μικρούλα μας δὲν θὰ μείνῃ χωρὶς πέπλο. Τῆς τον ἔτελειώσα... ἐστὴν ἡλικία μου δὲν πρέπει νὰ φέρῃ νάνας τίποτε γιὰ αὐριό... καὶ τὴν ἐρχομένην Πρωτομαγιά θὰ τον φορέσῃ καὶ θὰ πῇ: Θεὸς σχωρέσθη τῇ γρηὰ Βερονίκη!—Ἀλήθεια, Γλυκερία;

Τὸ κοράσιον, τὸ γλυκὺ πρόσωπον τοῦ ὁποῖου ἦτο τόσῳ συμφωνοῦν μετὰ τὸ ὄνομά του, ἠεὐχαρίστησε τὴν γηραιάν του φίλην, ἐν ᾧ ὁ Γκὺ, κατὰ διαταγὴν τῆς μᾶμης του, ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῆς κλίνης τὸν πολυτίμον πέπλον.

Ἦτο ἀπὸ τὰ περιλάλητα ἐκεῖνα τρίγαπτα τῆς Βρύτης, ἀληθὲς καλλιτέχνημα, ἐργόχειρον νεράιδας, αἰθέριον. Γυρλάνται ἀπὸ μαργαρίτας περικύκλωσαν ἕνα μεγαλοπρεπὴ λέοντα, ἀναπαυόμενον ἐν τῷ μέσῳ ἀνθέων. Ἡ Γλυκερία συνήψε τὰς χεῖρας μετὰ θαυμασμόν, ἐν ᾧ ὁ πατήρ τῆς ἀπέμεινε ἐκστατικὸς πρὸ τῆς λεπτότητος τοῦ σχεδίου.

—Πάρα πολὺ ὠραῖο, κυρὰ—Βερονίκη! εἶνε στολιδί γιὰ βασίλισσα! εἶπε τὸ κοράσιον.

—Καλὰ το εἶπες, μικρούλα. Ἐκαμα μιά φορά ἕνα τέτοιο γιὰ μιά βασίλισσα... γιὰ μιά ὠραία βασίλισσα... Πόσα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε!... Θυμῆθηκα ὅμως τὸ σχέδιον καὶ σοῦ το κέντησα ἀπαράλλακτο, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὴν ἀγάπην σου καὶ γιὰ τὴν καλοσύνην σου...

Ἡ Γλυκερία ἐκοκκίνισεν ἀπὸ εὐχαριστίαν, μὴ γνωρίζουσα μετὰ ποίας λέξεως νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς.

—Ἐλπίζω νὰ με ἰδῆς, ὅταν θὰ το φορέσω τὴν Πρωτομαγιά, κυρὰ—Βερονίκη,—εἶπεν ἔπειτα.

—Γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! ἀπεκρίθη ἡ ἀσθενὴς, θαυμάσουσα τὴν δροσερὰν καὶ δελουδίνην παρεῖαν τοῦ κορασίου· οἱ γέροντες πρέπει νὰ κάμνουν τόπο ἐστὸς νέους... καὶ ἂν δὲν ἀφίνα ἔρημα αὐτὰ τὰ ὄρφανά...

—Ὅσο γι' αὐτό, μὴν πολυσκοτίζεσαι, κυρὰ Βερονίκη! εἶπεν ὁ ὀπλοποιός. Ὅσο ὑπάρχω ἐγὼ, δὲν θὰ εἶνε ὀρφανά. Τὰ ἐγνώρισα ἀπὸ πολὺ μικρὰ καὶ τα ἐθαυροῦσα λιγάκι σάν παιδία μου. Τώρα θὰ γίνου ἐστὴν ἐντέλεια. Νὰ κ' ἐγὼ, ποῦ ἄλλη φορά ἐπικραίνουμι πῶς δὲν ἔχω ἀγόρι. Μὰ τὸν ἀνεψιὸ μου τὸν Οὐγγονέτο, τώρα, δόξα σοὶ ὁ

Θεός, θὰ ἔχω τρία... Ἐ, μοῦ φθάνουν!... Ἐἶσαι εὐσπλαγγχνος καὶ φιλόανθρωπος! σ' εὐχαριστῶ μετὰ ὅλην μου τὴν καρδίαν!

—Μὴν πειράζεσαι! Τὸ χρέος τῶν χριστιανῶν δὲν εἶνε νὰ βοηθῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον;... Ἐπειτα, τὰ καίμενα τὰ παιδία το ἀξίζουν. Ὁ Γωλιτέρος, ἂν καὶ ξεδεύει πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ κυττάξῃ τὰ σύννεφα, εἶνε ἰκανώτερος ἀπὸ

Καλλιτέρα νὰ με σκοτάσουν! προσέθετε γεννητῶν ὁ Γωλιτέρος... (Σελ. 10, στήλ. α')

πολλοὺς τεχνίτες μετὰ μουστάκια! ὁ Γκὺ πάλι, ἀλήθεια δὲν προσδεύει τότο ἐστὴν τέχνην, εἶνε ὅμως καλόβολος, γελαστός, πρόθυμος, ἀφωσιωμένος, καὶ ὄλοι τον ἀγαποῦν.

—Ἄ, ναί, ἐπεδοκίμασεν ἀφελῶς ἡ Γλυκερία, ἐνῶ ὁ ἥρωας τῶν ἐγκωμίων τούτων τῇ ἐμειδία διὰ μέσου τῶν δακρύων του.

—Σ' εὐχαριστῶ καὶ πάλι, μαστρο—Λανσάκη μου! εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος, καὶ θὰ ἤμουν πολὺ ἥσυχη ἂν ἀφίνα ἐστὰ χέρια σου αὐτὰ τὰ παιδία. Μ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ... ἔχουν ἕνα θεῖο ἐστὴν Γαλλία, ἐστὸ Παρίσι... Ἄμα πε-

θάνω ἐγὼ, πρέπει νὰ πᾶνε νὰ τον εὔρουν. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐκυττάθησαν ἐκπληκτοί. Διὰ πρώτην φοράν ἡ μᾶμη των ἔκαμνε λόγον περὶ τοῦ ἀγνωστοῦ αὐτοῦ συγγενοῦς.

Ὁ ὀπλοποιός συνεμερίσθη ἀναμφιδόλως τὴν ἐκπληξίν των, διότι ἐφίθυρσε, σείων τὴν κεφαλὴν:

—Χμ! μακρυνὸ ταξεῖδι... καὶ ἂν ὁ θεός τους εἶνε ἐστὴν ἡλικία μας, μπορεῖ νὰ μὴ τον εὔρουν καὶ ζωντανό...

Μὰ τελοσπάντων, νομίζεις πῶς οἱ συγγενεῖς που θὰ εὔρουν ἐκεῖ, ἀξίζουν ἴσα μετὰ τοὺς φίλους που θὰ φέσουσι ἐδῶ;

—Ὅχι βέβαια, εἶπεν ἡ γραῖα στενάχουσα· ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγουν... Νὰ μὴ σου κατοφανῇ, καλέ μου γείτονα.

—Θεὸς φυλάξῃ! Ἡ θέλησις τῶν συγγενῶν πρέπει νὰ εἶνε σεβαστὴ, προπάντων ἅμα εἶνε ἡ τελευταία.

—Εὐχαριστῶ...

Ἐφαίνετο πὸ λὺ κουρασμένην οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν. Ὁ Λανσάκης ἐσύστησεν εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ τον φωνάξουν, ἂν ἔβλεπαν τὸ παραμικρὸν δυσάρεστον, καὶ ἀπεσῦρθη μετὰ τὴν Γλυκερίαν ἀκροποδητή.

Μόλις ἐκλείσθη ὀπίσω των ἡ θύρα, ἡ ἀσθενὴς ἀνεσηκώθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος καὶ ἤκουσε τὸν κρότον τῶν βημάτων ἀπομακρυνόμενον, ἕως ὅτου καθήμεδον ἐσθέσθη.

—Γρήγορα, Γωλιτέρε, Γκὺ, ἐλάτε ἐδῶ κοντά μου! εἶπε διὰ φωνῆς ἐσκευσμένης. Ἐγὼ κατὶ νὰ σας πῶ.

Ἐπὶ τῆς ἀνήσυχου. Ἐκείνη τοὺς ἠτένισεν ἐπ' ὀλίγον μετὰ συγκίνησιν.

—Ἀλλοίμονο! ἐφίθυρσεν, εἶνε πολὺ μικρὸ ἀκόμη γιὰ νὰ νάκούσῃ καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ τέτοιο μυστικόν. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ περιμένω περισσύτερο... ὁ καιρὸς μου εἶνε μετρημένος... ἴσως αὐριό θὰ εἶνε ἀργά...

«Παιδάκια μου, σᾶς ἀγαπῶ καὶ τοὺς δύο μετὰ τὴν ἰδιαν ἀγάπην... ἀλλὰ μόνον ὁ ἕνας ἀπὸ σᾶς εἶνε ἐγγονός μου» ὁ ἄλλος εἶνε ἀπὸ μεγάλην ἀπὸ πολὺ μεγάλην

Η «Διάπλασι των Παιδων συντάσσεται αποκλειστικῶς ἐπὶ ἐδικῶν συγγραμμάτων καὶ ποιητῶν, τῶν ταπεινῶν αὐτῆς συνεργατῶν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΛΥΣΕΩΝ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Η «Διάπλασι των Παιδων» προτείνει κατ' ἔτος τρεῖς Διαγωνισμοὺς πρὸς εὐρίσιν τῶν Δύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις αὐτῆς δημοσιευμένων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων...

Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Δύσεων

Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Δύσεων, διαρίζονται εἰς τρεῖς τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των, ἴσως εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν, τὴν Μεσοίαν καὶ τὴν Ἀνωτέραν...

Ὡς τὴν Μεσοίαν Τάξιν ὑπάγονται οἱ μικρότεροι ἐκ τῶν φιλῶν τῆς Διαπλάσεως, τοιούστιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρι ἑνδέκα ἐτῶν συμπληρωμένων...

Ὡς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν τέλος κατατάσσονται οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω...

Χάρε εἰς τὴν ὑποδιαίρεσιν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως συναγωνίζεται μετὰ συναμηλικῶν του...

Μεταξὺ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, τὰς ὁποίας δημοσιεύονται, ὑπάρχουν καὶ εὐκλόωτα ται, διὰ τὴν μικρὰν τάξιν, καὶ ἄλλαι πάλιν ἀναλόγως δυσκολώτεραι διὰ τὰς μεγαλύτερας τάξεις τῶν ἀναγνωστῶν μας...

Ὁ ἰδιαιτέρως χάρης τῶν Δύσεων.

Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Δύσεων ὀφείλουσι νὰ γράψουν τὰς λύσεις των ἐπὶ ἰδιαιτέρου χάρτου, ἐπιστολιζόμενοι πρὸς τοῦτον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως...

Ὁσοι ἐκ τῶν Διαγωνιζομένων δὲν σημειώσονται τυχὸν τὴν ἡλικίαν των, κατατάσσονται εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν...

Ὑποψίας, γραφόμεναι ἐπὶ ἄλλου χάρτου, ἐκτὸς τοῦ παραγομένου δι' αὐτὰς ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, δὲν λαμβάνονται ἑὰλ' ἕως...

Ὁ ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου χάρτου τῶν Δύσεων γραφόμενα λύσεις, δὲν δύνανται συνοδεύωνται ὑπὸ ἐπιστολῆς, ἐπιτίπεται νὰ στέλλωνται ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου...

Ὑπονομιὰ τῶν Βραβείων

Πρῶτον Βραβεῖον εἰς ἕκαστον Διαγωνισμὸν Δύσεων λαμβάνοντες τρεῖς ἐκ τῶν διαγωνιζομένων, ἴσως ἀνά εἰς ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ὃ ἔχων τὰς περισσότερας ὁρθὰς λύσεις...

Δεύτερον Βραβεῖον λαμβάνοντες ἐξ ἑκ τῶν διαγωνιζομένων, ἴσως ἀνά δύο ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας ὁρθὰς λύσεις...

Τρίτον Βραβεῖον λαμβάνοντες ἑνὴν ἐκ τῶν διαγωνιζομένων, ἴσως τρεῖς ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας ὁρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον...

Ἐπιτίπεται τυχάνουσι πάντες οἱ ἔχοντες ὁρθὰς λύσεις ἐξ ἑκατοστῶν τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων, τὰς ὁποίας εὖρον ὃ τελευταῖος τῶν λαβόντων τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἑκάστης τάξεως...

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω τυχάνουσι οἱ ἔχοντες ὁρθὰς λύσεις ἐξ ἑκατοστῶν τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων, τὰς ὁποίας εὖρον ὃ τελευταῖος τῶν λαβόντων τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἑκάστης τάξεως...

Ὁ ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ Ὁ τυχόντες εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς τῶν Δύσεων ἐνὸς οἰουδήποτε βραβεῖου εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δὲν δύνανται νὰ διαγωνίζωνται...

ἐβίαν μὲν τάξιν, ἀλλὰ δι' ἀνωτέρω βραβεῖον, ἐκείνου οὐ ἔτυχον ἄλλοτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Αἱ Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως

Αἱ λεγόμεναι Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως εἶνε ἐν εἶδος Διαγωνισμοῦ. Δίδεται ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως μίαν ἑβδομάτην, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ φίλοι τῆς ἀπαντοῦν δι' ἐπιστολῶν, ἐντὸς ὁρισμένης προθεσμίας...

Παραδείγματὸς χάριν: Ἡ ἐρώτησις διὰ τὴν Ὀρθὴν Κυριακὴν εἶχε ὡς εἴρη: Ἄν ἴσθω γονεῖς καὶ εἴχατε παιδιὰ ἀσκατὰ καὶ ἀμελεῖ, μὲ τί τρόπον θὰ τα ἐπιθωράνετε;...

Αἱ ἐπιστολαί, αἱ περιέχουσιν τὴν ἀπάντησιν, πρέπει νὰ μὴ γράφοντο ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου...

Κατὰ τὴν ἡ Διάπλασι, βοηθημένη συνήθως ἀπὸ τὸ σπικτικὸν τῆς, (τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν γρηναίαν οἰκονομίαν τῆς Μάρθας...

Ὁ τυχὸν Α' βραβεῖου λαμβάνει τὰς εἴρη τιμὰς καὶ ἀμοιβὰς: α) δημοσιεύεται τὸ βραβεῖον ἐργον του (ἵταν εἶνε Διήγημα, ἡ ἀπάντησις Κυριακῆς)...

Ὁ τυχὸν Β' βραβεῖου, λαμβάνει ὡς δῶρον δύο (2) τόμοις Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς, ἐπίσης καὶ ἑκλογὴν καὶ ἀιτήσιν του...

Ὁ τυχὸν Γ' βραβεῖου, λαμβάνει ὡς δῶρον ἓνα (1) τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς, ὡς ἄνω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἄλλοι Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως

Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος. Δίδεται ὡς θέμα μίαν σειράν εἰκόνων, καὶ ἐπὶ τῆς βάσει αὐτῶν ζητεῖται νὰ γραφῆ διήγημα...

Ὁ τυχὸν Α' βραβεῖου λαμβάνει τὰς εἴρη τιμὰς καὶ ἀμοιβὰς: α) δημοσιεύεται τὸ βραβεῖον ἐργον του (ἵταν εἶνε Ζωγραφικῆ, Φωτογραφία ἢ Καλλιγραφία, πιστὸν φωτογραφικὸν πανομοιότυπον αὐτοῦ)...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 61ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ Προκηρυχθέντος τὴν 24 Ἰουλίου 1899.

Ἔβμαι κατευχαριστημένη. Ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς ὑπὸς ἐξάρσις μίαν πλουσιωτάτην συλλογὴν Ἀσκήσεων, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ προσώσωμεν ἄρκετοὺς μῆνας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως διαρίζονται εἰς Μεγάλους καὶ Μικροὺς. Μεγάλος Διαγωνισμὸς εἶνε ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων...

Ὁ τυχὸν Α' βραβεῖου λαμβάνει τὰς εἴρη τιμὰς καὶ ἀμοιβὰς: α) δημοσιεύεται τὸ βραβεῖον ἐργον του (ἵταν εἶνε Διήγημα, ἡ ἀπάντησις Κυριακῆς)...

Ὁ τυχὸν Β' βραβεῖου, λαμβάνει ὡς δῶρον δύο (2) τόμοις Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς, ἐπίσης καὶ ἑκλογὴν καὶ ἀιτήσιν του...

Ὁ τυχὸν Γ' βραβεῖου, λαμβάνει ὡς δῶρον ἓνα (1) τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς, ὡς ἄνω.

Παράδειγμα: Ὁ Θεογένης εἶστι ἐν εἰκοσὶ Ἀσκήσεις, ἐκ τῶν ὁποίων 17 ἦσαν δημοσιεύσιμοι, καὶ ἐκ τούτων πάλιν τῶν 17, οἱ 4 ἦσαν ἐξαιρετικῶς ὠραῖαι...

κάνουν 21, καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ὠρίσει τὴν θέσιν του. Μεταξὺ δὲ διαγωνιζομένων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸν ἴδιον ἀριθμὸν ἀριθμὸν, προηγεῖται ἐκεῖνος, ὃ ὁποῖός ἔχει τὰς περισσότερας ὠραίας Ἀσκήσεις.

Παράδειγμα: Ὁ Ν α υ τ ὁ π α ς ε ἔχει 10 + 4. Ἡ Χ ι ω τ ο π ο ῦ λ α ἔχει 13 + 1. Καὶ οἱ δύο ἔχουν ἀριθμὸν ἀριθμὸν 14. Ἀλλὰ προηγεῖται ὁ Ν α υ τ ὁ π α ς, διότι ὁ δεύτερος τοῦ ἀριθμοῦ εἶνε 4, ἐν ᾗ τῆς Χ ι ω τ ο π ο ῦ λ α ε εἶνε 4. Ἀτὰ δὲ τὰς δύο πολὺ περιέρχους, τῶρα ἂς ἔλωμεν εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν Βραβείων:

Ἀνωτέρα Τάξις

- Οἱ ἔχοντες ἡλικίαν 16 ἐτῶν καὶ ἄνω (ὡς καὶ οἱ μὴ δηλώσαντες ἡλικίαν.) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γουλιέλμος Τέλλος 17, 3. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόδρος, 12, 7. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐβνοῖος Ὑμνος, 17, 1.

Ἐπιτίπεται τυχάνουσι πάντες οἱ ἔχοντες ὁρθὰς λύσεις ἐξ ἑκατοστῶν τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων, τὰς ὁποίας εὖρον ὃ τελευταῖος τῶν λαβόντων τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἑκάστης τάξεως...

Μεσοία Τάξις

- Οἱ ἔχοντες ἡλικίαν 12-15 ἐτῶν ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πετρίων τῆς Ἐρήμου, 17, 17. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θεογένης, 17, 4. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σύρας κ' θ' α, 12, 3.

Μικρὰ Τάξις

- Οἱ ἔχοντες ἡλικίαν 11 ἐτῶν καὶ κάτω. ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυματίζουσα Θάλασσα, 14, 2. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάμισος, 8, 2. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κατωσπερμάλλο, 8, 2.

[Ἔπεται συνέχεια.]

